

« БЪЛГАРИЯ » излиза въ сръ-
да и сѣбота.

Голишната цѣна прѣдплатени
е: у Цариградъ 150 гр. кайме
и вѣнъ отъ Цариградъ 40 беша.

Единъ листъ 4 гроша.

БЪЛГАРИЯ

Писмата които ся отгасятъ
до редакцията надписватъ ся до
Драгана Цанкова.

Листа у които сѣва подписка
та, отговарятъ за Вѣстникътъ
Нищо не ся плаща за какво
то ся вѣсти въ « Българія »

ВѢСТНИКЪ ЗА БЪЛГАРСКИ-ТИ ИНТЕРЕСЫ.

Подписката става: у Цариградъ при Драгана Цанкова управителя на Вѣстникътъ въ печатницата му на Галата. — Въ Търново Г-на П. Кесидова, въ Шуменъ у г-на Матео Рачева, въ Габрово у г-на Ив. Грудова, въ Казанлъкъ у г-на Ив. Ваклидова, въ Плевенъ у г-на Цвѣтана К. въ Ески-Загра г-на Х. Г. Славова, въ Казоферъ у г-на Х. Н. Димова, въ Сливенъ у г-на Г. Дакчева, въ Пловдивъ у г-на І. Груева, въ Пазарджикъ у г-на Б. Миркова, въ Ямболъ у г-на Георгия Марангоса, въ Силистра у г-на Р. Теодорова, въ Разградъ у г-на Велико Петровъ, въ София у г-на Х. Мено Стоянова, въ Котелъ у г-на Сив-Дзиевски, въ Джурѣя у г-на Спиридонъ Петровъ, въ Самоковъ у г-да Бр. Х. Гюрови, въ Душица у г-на И. Янкіева, въ Видинъ у г-на Х. Т. Цанкова, въ Хаскоу у г-на Христофору Чорбаджи, въ Ловичъ у г-на М. Павлова, въ Кюстендилъ у г-на Док. Ив. Христова, въ Велесъ у г-на Г. Икономова, въ Солунъ у г-на К. Държеловицъ, въ Сивлиско у г-на Миня Раткова, въ Бургасъ у г-на Койча Райкова, въ Свищовъ у г-на П. Д. Станчоглу, въ Руссе у г-на Петра Златова, въ Гюргево у г-да Бр. М. и А. Аврамовича, въ Ибраида у г-на М. Поповича, въ Галацъ у г-да Бр. Добровича, въ Варна у г-на Д. Х. Тулевъ и Сѣд. в Букорешъ у г-на Иванча Минчова, въ Тулча у г-на Г. Д. Карловски, въ Измаилъ у г-на Шопова, въ Карлово у г-на Стефана П. Василева.

УПРАВИТЕЛЬ И ИЗДАТЕЛЬ ДРАГАНЪ ЦАНКОВЪ.

Господине Редакторе на Жур- наль де Константинополь.

продължение

VI.

Слѣлъ като говори за нашето Търновско патриаршество споредъ начинъ-тъ, който видѣхме, фанариотскія съчинители прилага: « Архiepiscopствата отъ Ипекъ и Охрида сѣществуваха още много врѣмъ слѣлъ като сѣ покориша Българети на Султанъ Баязита. Началниците на тѣ двѣ сѣдалища имаха право да рѣкопозлагатъ владыци. Нѣ тѣхната власть не се простираше вѣнъ отъ границити на тѣхните епархii които бѣха доста ограничени. Владыци-ти за сичкити други епархii на Българія се проваждаха отъ вселенскія патриархъ. Единъ отъ тѣх патриарси на нми Самуилъ равно отличенъ споредъ науката си, споредъ ревността си, споредъ сичко, кое-то можеше да бѣде полезно за черква-та (грѣцка), уни-чтожи, както го казахме по горѣ по 1765 година Български-ти архiepiscopства, за които става въпросъ и които отъ него врѣмъ сѣ споменуватъ въ бератити които се даватъ на грѣцкити патриарси отъ В. Порта подъ име сѣдинени Архiepiscopии Ипекска и Охридска. »

Нѣка зафавимъ отъ забѣлежаваніята на датити. Баязитъ който покори Българети загуби кораната и животътъ си

на 1402. Мохамедъ II привзе Ц-градъ на 1453. Его ти една разлика помно-го отъ 50 години. Споредъ признаніето на фанариотскія съчинители, архiepiscopствата отъ Ипекъ и Охрида се сѣществуваха още много врѣмъ слѣлъ като сѣ покориша Българети на Баязита Нѣка оставимъ на страна врѣмъто кое-то сѣ е измѣняло отъ поставеніето на Генадія отъ Мохамеда II по 1453 до 1765, епоха на минимото уни-чтоженіе на архiepiscopствата Ипекско и Охридско отъ Самуила, и нека сѣ ограничимъ въ врѣмъто кое-то сѣ е истекло отъ бератити, зети отъ Ипекскія и Охридскія Архiepiscopии до бератътъ зетъ отъ Генадія.

Тука има едно пространство помно-го отъ петдесетъ години. Прочее дѣ сѣ быле бѣлсцити за зависимость на Ипекското и Охридското Архiepiscopства отъ цариградското патриаршество въ сичкото това врѣмъ? Като тѣ архiepiscopства не зависели тогази отъ цариградското патриаршество, какъ и споредъ кой уставъ можяхъ да сѣ прогласятъ зависими?

Фанариотскія съчинители ни каза че тѣ сѣ уни-чтожили отъ Самуила, патриархъ равно отличенъ споредъ науки-ти си, споредъ ревността си, споредъ сичко, което бѣше полезно за грѣцката черква. Нѣ исповѣдаме най доброволно че бѣше твърдъ полезно за грѣцката черква като ни накара да цѣлѣ-

нимъ празното на патриаршеската ка-са, празно направено отъ грабительс-твото на патриарсите; нѣ исповѣдаме още най доброволно че отъ страна-та на Самуила това бѣше едно доказа-тельство за голѣма наука и голѣма ре-вность заради интересити на Фенеръ, като присвои послѣднити архiepiscopии български по 1765. Наистина колко ле-сно Фенеръ търгува съ епархii и съ сичкити свети мѣща! колко бѣше голѣ-мъ този новъ изворъ отъ симоническити приходи! И послѣ колко сѣдиненіето на Българити и Грѣцити въ една само рѣчка прѣвеше лесно сѣбѣданіе-то на *голямата идея!*

Нѣ сичкити тѣх ползи не скриватъ кореннитъ пороки на работата. На-противъ, споредъ голѣмината на пол-зата трѣбува да сѣ мѣри голѣмината на кабахатътъ. Фанариотскія съчи-нители ни хвали науката и ревността на Самуила. Нѣ той не ни казува спо-редъ кое право Самуилъ уни-чтожи Ипекското и Охридското Архiepiscopства. Обаче тамъ е най главната то-чка.

Защото твърдъ е явно че, ако Па-триархъ Самуилъ имаше никакво пра-во да уни-чтожи нѣкити епархii за полза на Фенеръ, нѣ Българе, нѣ трѣбува да го гледаме и да го имаме за единъ злодѣецъ до толкозъ по го-лѣмъ колкото помно-го ни направи

А пакъ е вѣрно, твърдѣ вѣрно, че Гръцкити Патріарси, и Самоилъ по много отъ колото единъ други, прѣдъ и послѣ него, нѣмали са никакво каноническо право върху Българити и върху България. И споредъ тая причина най много тѣ не можѣха да уничтожатъ канонически нашити епархii и нашити патріаршества.

Въ сичкити си катихизиси гръцкити казуватъ че черковата нѣма никаква видима глава, а има само една невидима глава, Иисуса Христа. Нѣка възприемемъ, за малко врѣме, това правило, измыслено отъ Гръцкити за да си успокоятъ съвѣстѣта отъ като, за да призематъ България, сѣ са подигнали противъ папата, какво ще излѣзе отъ това? Отъ това ще излѣзе прѣво че тамъ дѣто нѣма видима глава, началникъ не може да има и подчинени: защото едното прави другото. Ще излѣзе послѣ отъ това, че и гръцкитѣ патріархъ не е и той религиозенъ началникъ надъ гръцкити по много отъ послѣдніятъ отъ Балкѣцити.

Да, туку като са махнѣ отъ едно религиозно или гражданско общество върховніятъ началникъ, който да прѣдсѣдательствува на честѣта имъ и да въздържа добрити сношенія между членовѣти, уничтожаваса сѣ същото това сѣки подолень чиновникъ. Защото по долнитѣ чиновници съществуватъ въ едно какво да е общество само за да помагатъ на върховніятъ началникъ, сѣ когото тѣ правятъ онова което наричатъ *правствено тѣло*.

Да са рече както правятъ гръцкити въ катихизисѣтъ си, че християнството е едно видимо общество, съставено отъ хора дѣто живѣятъ и да ся кажи послѣ че християнското общество нѣма единъ началникъ върховенъ, видимъ и единственъ, то е безъ съмнѣніе една обидна на здравіятъ разумъ безконечно по умразна отъ колото сичкити басни измыслени отъ бащити имъ. Нѣ туку като са възприеме едно таквизи

правило отъ гръцкити противъ оногизи когото сичката древность е припознала за религиозенъ глава на християнското общество, нѣ съвършено имае воля да употребимъ противъ тѣхъ оржжіята измыслени отъ тѣхъ противъ папата.

Прочее ако черковата нѣма никаква глава върховна видима която да заповѣдва на сичкити християни чрезъ началници подчинени, и която да нарежда сношеніята, които сѣка народность трѣба да има съ другити, тогази нѣ трѣба да кажимъ на Гръцкити: твърдѣ явно е за патріарсите ви като не сѣ наистина религиозни началници, не могатъ да иматъ никаква религиозна власть.

Нѣ фанариотскитѣ съчинители дума че « владыцѣти отъ другити български епархii сѣ проваждаха тамъ отъ вселенскитѣ патріархъ. » Но доло фанариотскитѣ съчинители иска да каже « че Българѣти сѣ нѣмали народенъ патріархъ на когото властѣта да сѣ е простирада по сичкити мѣста които тѣ населяватъ. Напрстѣтъ продължава той, исторіята ни показува че тамъ имаше по много размескуваніе отъ колото раздѣленіе между двѣти племена, гръцко и Българско въ отношеніе на черковната іерархія. »

Прочее какво значи сичкото това барбореніе слѣдъ правилото върхъ което гръцкити си основали вѣрата? Черковата нѣмала върховенъ началникъ, казуватъ тѣ. Нѣ ако черковата нѣма върховенъ началникъ, тя нѣма и подчинени, отъ това е съвършено глупаво да искатъ да казватъ че патріархътъ е единъ религиозенъ началникъ дору и на гръцкити. Още по много е глупаво да сѣ прѣдполага че мнимитѣ началникъ на една каква да е народность може да сѣ нарича и да са дава за началникъ на една чужда народность!

Нищо не ще да каже ако е можало да има самъ тамъ по много размескуваніе отъ колото раздѣленіе между двѣти племена българско и гръцко въ отношеніе на іерархіята. Защото сѣ каква безсрамность веке фанариотити

идатъ отъ една страна да ни говорятъ за іерархія, когото отъ друга страна, тѣ основаватъ повата си система на вѣрси върху нѣмаието на никаква религиозна іерархія.

Нѣка фанариотити фанатъ дѣтѣ възприематъ началата прѣдъ да извличатъ слѣдствіята. Черковната іерархія, споредъ опредѣленіето, направено отъ вселенскити събори и св. отци, състои отъ единъ купъ черковни чиновници, ржкоположени закономъ, които зависѣтъ единъ отъ други и съставляватъ най послѣ сѣ върховніятъ си началникъ отъ когото зависѣтъ едно само правствено начало.

Слѣдователно, като ся тури за основа на една мнима православна вѣра отказваніето на върховенъ началникъ, който е точката за събраіе, и іерархическото средоточіе на сичкити други, ще каже че отказваме съвѣсѣмъ съществуваніето на една черковна іерархія. А пакъ това по добрѣ ще каже че каже да туримъ а н а р х і я т а н а м ѣ т о *іерархіята*.

До сега нашити българѣ не ни са видѣтъ да са забвѣждали нѣкогѣ това голѣмо правило на фанариотската ортодоксія. И сега като го познаватъ, нѣ сѣ надѣвама че ще побързатъ да изведатъ отъ него практическити слѣдствія.

Колко е обаче смѣшно да давамъ на гръцкити владыци единъ характеръ Ісрарнически, който самити гръци имъ отказуватъ отъ дѣно, характеръ който обаче тѣ имъ даватъ практически за да могатъ да търгуватъ у насъ съ светити нѣща и да правятъ берекетлія въ фенеръ приходѣтъ отъ симонійскити продажби.

Нашити Българѣ толкосъ по много иматъ причина да гледатъ. споредъ основното начало на фанариотската ортодоксія, като едно свидѣтелство за търговія, писмата които гръцката патріаршія дава на владыцѣти които проважда у насъ, защото каноническити правила са противятъ за да са има за тія писма една идея

благоприятна, както скоро ще го видятъ. (слѣдува)

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАР- КИ-ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ Августъ 30/11 1860

— Испитъ на Шуменскитѣ училищни заведения започна отъ 13 юния и свърши на 12 августа— на 15 послѣдния станало раздаването на награди. Наукитѣ по които се испитвали ученицитѣ, въ главното училище, сж: християнска наука, Българскій языкъ, Турски, Француски и Гръцки, Географія политическа, физическа и математическа, математика, Славянски, Природна исторія, Св. Бытописаніе и Българска исторія;— въ голѣмото взаимно училище: християнска наука, Българска граматика, численіе— краснописаніе и чтеніе;— въ дѣвическото училище: християнска наука, св. Бытописаніе, Географія, Българска граматика, чтеніе, численіе, чистописаніе и ржодѣіе;— въ малкото взаимно училище: само просто чтеніе, защото учителятъ не билъ способенъ, и за това даже доводно.

Раздаването на наградитѣ станало въ недѣля послѣ церковната служба на 11 часа въ широкото взаимно училище— и по послѣдния начинъ:— 1^о Слово отъ Г. А. П. Гранитскаго за тържеството— и пѣсенъ за тържеството;— 2 Гласъ въ поезія отъ единого ученика (на возрастъ 10-тъ години) за Българското просвѣщеніе и за многолѣтствието на Н. И. В. нашего царя Султана Абдула Меджида; 3-то Предисловіе Г. А. П. Гранитскаго за разговори на просвѣщеніето;— 4-то поменатитѣ разговори на нѣкои ученици връхъ ползата на просвѣщеніето; 5-о Слово на Турски отъ Мехмедъ ефенди за тържеството; 6-о раздаване на въпроснитѣ награди; 7-то пѣсенъ за тържеството испѣта отъ ученицитѣ съ Европейски ноти; 8-о раздаване на наградитѣ въ дѣвическото училище.

Гражданитѣ останали, колкото отъ испитътъ толкова и отъ тържеството, много благодарни за което и учтиво благодарили сивкати учители за тѣхното попеченіе.

Безъ да трѣбамъ да обидемъ нѣкого, нека ни дозволятъ читателитѣ както и учителитѣ да кажемъ нѣщо възъ наукитѣ които се преподаватъ: отъ давно и отъ много мѣста гледаме учителитѣ да въвежатъ въ програмата си една наука която редко сѣкаме да има да се знаватъ и колко повече да я

преподаютъ;— при това тя изисква, за понятіето си нѣкои предварителни науки за които програмитѣ имъ никакъ не споменуватъ както въ погорната Тя е природната исторія. Всякъ знае, който има едно ядро понятие отъ тая наука, че тя изисква физически, химически и Анатомически понятія за да може и ученикъ да я разбере както и учителятъ да я преподаде: безъ тѣзи науки, тя е като тѣло безъ кости. Потребитѣ тѣзи предварителни понятія за природната исторія, както и понятіето за слѣдната, не се предобиватъ освѣнъ въ едно добръ организирано европейско школо. Колко учители имае отъ такива училища, ние на прѣстъ ги знаеме— и отъ тѣхъ редко гледаме да излагатъ тѣзи наука— и то не че препознаватъ себеси за недостойни, но опознаватъ слабостта на средствата чрезъ които ученицитѣ могатъ да предобиятъ добри понятія. И тѣй нѣка ни упростятъ учителитѣ да кажемъ: ако любятъ народната полза и напредованіето на дѣцата, нека отбѣгватъ заблуденіето на ученицитѣ си отъ такива науки— и нека ги ограничаватъ въ науки които ще могатъ добръ да изучатъ и проумѣятъ.

— Една дописка отъ Желѣзникъ ни съобщава нѣкои замѣчания за Акаржанското испитаніе По изложението, което въстѣяме, на дописникътъ, испитътъ този не може да бѣде похвалителенъ за напредокъ на дѣцата. И за подвърденіе на това, дописникътъ поставя едно предложеніе или единъ періодъ който ся предложилъ на единъ ученикъ да го разчлени.

Разчлененіето отъ ученикъ и поправката на учителятъ, ни доказватъ колко послѣдниятъ разбира дѣлото си—и колко първиятъ е напредвалъ. До колко може това да е точно не знаеме, това само можемъ каза че предложеніето не е никакъ Българско—и това не е удивително, защото учителятъ не е чистъ Българецъ— и не е чудесно да наложимъ на дѣцата едно Сърбско или нѣмско израженіе вмѣсто Българско. Това е лошо.

Дописникътъ като говори юще и за другитѣ предмети на това испитаніе и за недостойнството на учителитѣ, преминува на послѣдокъ въ не-Акаржанско училище на св. Никола— и тамъ, на противъ, отдава голѣмо похваленіе.

Ние въ послѣднитѣ си листъ казахме напосоки че намереніето на нашитѣ въстѣятели е истината, за това нека ни дозволитъ читателитѣ да изрѣчемъ нѣщо, което сѣкаме е полезно и необходимо, възъ това изложеніе: Дописникътъ или безъ хладноврѣвие и съ

страсть е писалъ—или предметътъ за когото пише не е добръ проумѣлъ. Той съ- временно ся труди да събори и да въздигни—двѣ противности изъ веднѣжъ— и безъ никакво, както сѣкаме, добро положеніе ние за подучителитѣ на Акарженското училище не сме чули ни добрината му ни злоната му— и тѣй нищо не можемъ каза; колкото за Г. Любомира то се е случило много пакти да чуйме неговитѣ похвали, отъ чело- вѣци знаменити, не само отъ къмъ учението, но и отъ къмъ нѣраствениността. Оставитѣ частнитѣ ошипки, подъ които свѣтъ человекъ е подложенъ. Че Г. Л. може да не знае свойството Българско, това го върваме и много пакти сме го казали; по че е зель допълненіето, на едно предложеніе, вмѣсто казуемо—това ни ся види чудно споредъ мнѣніето което имае за него. Дописникътъ укорява Г. Л. че подканялъ Акарчанитѣ безъ да начин да преподава физика да гетердасатъ нѣкои физически инструменти— и турга защото трѣбали да се електрисватъ и магнетисватъ. Магнетизмътъ когото той разумѣва, съ инструментъ не се върши-- и не е никакъ частъ на физикатата. Този окоръ принадлежи повеки на оног- ва който преподава физиката безъ инструменти, а не на оног- ва който чака инструменти; защото физиката безъ инструменти е както географіята безъ карти. Всякъ които упознава тая наука, ще постави тѣй.

Дописникътъ за да даде по голѣма важность на не-Акарченската школа, както и може да има, и най паче на учителятъ ѝ, излага и програмата на наукитѣ въ това заведение. Програмата тая обема повеке науки и отъ най добритѣ главни школи въ Европа; ако сичкитѣ ся преподаватъ както трѣба или както ся преподаватъ въ Европейските училища, то Захарскитѣ юноши не ще ся забаватъ да ся образовать като Европѣйци-тъ, —и по благополучно защото иматъ единъ и самъ учитель. Ние за естественната исторія казахми погорѣ кой я полага въ програмата си и кои я преподаватъ—учителчетата; но тукъ гледаме и Антропология съ Психологи я наука която въ Европейскитѣ училища, рядко днесъ среца нѣкой. Благополучни отъ и- тина треба да ся считатъ Заарци че споделили единъ добръ учитель за сичкитѣ тѣзи науки.

Да ни упростятъ читателитѣ и най паче учителитѣ ако ся запрѣхли възъ нѣкой забѣдежи за наукитѣ—и това нека сж увѣрени че не произхожда отъ нѣкой лукава мисль но отъ чиста искрення любовь къмъ народното просвѣщеніе. Ако нѣкой мисли противъ

ного ние сме готови да му въдѣстимъ отговоръ—стига само да е логически.

—Пишатъ ни отъ Пазарчикъ че негово преосв. Антипъ (Ниротски) съ протопотътъ си п единъ чорбажій ся прекарали вързани презъ този градъ, за да идатъ въ Пловдивъ и въкой си механи Никола ся проболъ отъ двама табаци средъ пазаря, но опасността была малка. Попъ Алекси правялъ много злоупотребленія въ този градъ; той земалъ за мандауси по 250 гр. — и други много такива ища струвалъ.

— Нашіятъ кореспондентъ отъ Карпобатъ ни съобщава, че селянитъ ся събрали, на 15 августа, при църковата св. Пвала Богослова-и съ гласомъ рѣшили нищо да не даватъ на Г. Софронія, Ахилоскіятъ владика; защото неговитъ преждни злоупотребленія сега зематъ мѣсто между нашитъ Българи за отхвърленіе — и то че си напомняли гдѣ кого былъ, гдѣ какво зель и гдѣ какво рекълъ. Това рѣшеніе му го известили писмено.

—Годишнитъ испити въ Софійскитъ училища ся отворели на 24 Юля, а ся свършили на 20-ий Августъ—Предметитъ по които ученицитъ ся испытвали сж: Землеописание, — Числителница, — Славянски, Френски, Турски и Гръцескій языкъ— съ чтеніето нмъ, съ переводътъ нмъ и съ граматическитъ нмъ упражненія.

При сичкитъ голѣми лица които присуствали въ време на испитаніето, като: паша, владиката, Каділта, Каймакамътъ и иждоко Бейове....., ученицитъ, безъ да ся засекалъ, увѣрени въ тѣхнитъ годишни трудове ся отговорили твърдъ добръ и основателно въ сѣкой предметъ— Сичкитъ горѣ-рѣчени важни лица, послѣ испитътъ на първйтъ день, отдали честь на Г. Филаретова и го поѣтили въ домътъ му. Сичкити и най паче Нашитъ изказали своето задоволство и своето благоволеніе за неговитъ полезни трудове по училищата.

Иститъ гости и посѣтители отдали съ пришествіето си честь и на испитътъ въ дѣенческото училище, което за първй пѣтъ ся отваря-и на което предметитъ сж: Законъ Божій, Български языкъ съ граматиката му, Числителница, Землеописание, Правилно чтеніе на изустъ, чистописаніе. Ако и да е за първи пѣтъ, дѣвойкитъ ся отговорили сѣло и иждо-и най паче иждо на които майкитъ устали много благодарни: Сѣдъ испитътъ нашитъ, както и сичкитъ важни чедовѣци отъ градътъ стигили и посѣтили Г. Трайковича, основателя на това благотворително заведение, на которого искренно показали стчувствіето си за това челоуколюбиво негово дѣло.

Господа учителчета, ето програмата на единъ отъ най главнитъ—и първйтъ даже ако можемъ го нарѣ, учитель днесъ въ наша България. Защо онъ ижда въ програмата си ии Физика, ии Естествена Исторія, ии Антропология (!) Дали че не е достоинъ? Не. Дали че ученицитъ не сж достигнали въ сила за тѣзи науки? не вѣрваме, зашо въ рстоиѣ на три години, единъ такъвъ прилежательнъ учитель, може да приготви ученици за тѣзи науки. Но шо е причината? Сѣкамъ ако не ся лжежъ, че показателнитъ средства за преподаваніето на тѣзи науки му липсватъ;— безъ които преподаваніето бива едно празно затрудненіе и едно даже заблужденіе за ученицитъ. Ако това може да ся случи за единъ учитель който упознава добръ тѣзи предмети— колко повеки за онѣзи които не ги упознаватъ! И тѣй, господа, не дѣйте ся простира повеки отъ завивката си защото вмѣсто полза издичате вредя— и занятіето ви подпада въ чарлатинизмъ

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

В УКОРЕЩЪ Авг. 1860.

Г-не съчинителю на В. България!

Тука ся издава единъ влашки вѣстникъ подъ названіе РЕФОРМА, той на 17/29 іануар. т. г. излага единъ членъ подъ пять точки въ които доказва ясно чи русити были схизматици, и не право православни сир. недръжели оная православно вяръ, която фанариотскити кръсепѣнци биве дръжели стегнато! ето на кратко тѣя членове предъ очити на достопочтени ви читатели:

а) Русити были отдѣлени отъ Великѣтъ! църкѣ на вѣстокъ.

г) русити не купували (?) св. миро, което ся освѣщавало отъ Византискити святици (!).

в) Русити не познавали за главѣ (какъвъ?) църкѣтъ на Ц/скій грѣкы патриѣ.

д) Русити си съставили Синодъ, на которого началникъ (деспотисъ) отъ времето на В. Петра былъ царьтъ, и чрезъ него ся извърлиха узаконенити отъ православнити отци иждо священодѣйствія, пости и пр.

е) Русити вайпослѣ, между другити, при познаха и узакониха въ дикѣтъ на св. и гякѣи Руси които не сж друго, освенъ измислени святици шарлатани, като Взаимиръ Олга и други много.

Подъ какътъ мислъ престава списательтъ тѣя членове на единородцити си, това оставямы на власити да сѣдятъ.

Мы тука ся осрамычявамы да доважмъ

на цареградскити младежи, че сега тѣя дни издаваемата тука грѣкы отрепкѣ ТЕАТИСЪ опровергава горнити пятьтъ члена, и пригрѣща русити въ Майчината си пазва и ги правы същѣ православно Вѣсточни, като имъ прави благодать сжще стара манкѣ на църквити дава имъ миро безъ пары отъ 1851 юнія 29.

(Виждѣ синодалѣнитъ томъ на Ц/скій грѣкы синодъ въ Патрикѣнатѣ имъ за независимостѣтъ на Елинскѣтъ църкѣ.)

Да не бы прилжжѣтъ и вастъ и ви подаритъ нешо безъ пары да ся склоните да приѣмите пакъ нечистѣтъ и оскверненѣ тѣ нмъ фанариотскѣ вѣра. Видите ли грѣцити какъва роза граятъ; отъ единъ страва изъ цареградскѣтъ си брошюрка, казватъ, чи русити подбуждали българи да ся отдѣлятъ отъ фанариотскѣтъ нмъ наречена В. църкѣ и ги свѣтовать даже и молятъ да ея оставятъ отъ тоя постѣжѣкъ, и това правятъ съ дълбоко намѣреніе, да представятъ на Н. В. Султана, чи Българити иматъ споменіе съ русити, а сѣбѣи поразенити, какъ Българскити младежи прогониха Рачпески рускийтъ Агентъ въ Варна изъ Българскыйтъ метохъ, которого тѣ сами подкупиха да введе раздоръ между единородцити ии. Отъ другъ странѣ пакъ тука, сжщѣто това изрожденіе Ехидново мажи и глади русити и ги приграна, како сж тѣхѣи; това не е ли фанариотскѣ роза?

Друго едно нячто, събрата младежи, миналата събота дойде тука Ц. Вѣстникъ новонздавъ отъ Г. Букова съ него заедно видѣхмы да ся прѣска изъ града ии, и брошюрка БЪЛГАРИТИ и ГЪРЦКОТО ВЫСОКО ДУХОВЕНСТВО. Две 7-ци. България не ни дойде та незнамъ что завършихте въ тѣя дни и какво впечатленіе даде тая прошюркѣ изъ България, имамы само 65 брой на България, та като имамъ предъ очи членѣтъ на 65 брой, и както дойде тая брошюрка заключавамы чи тоя членъ ви принуди да изладете на святъ тая прошюркѣ, които още отъ 28 Марта е печатана. Ако не бы былъ тоя членъ, тая брошюрка щѣла още да си изъ печатницата, а напротивъ тѣя требеше да ся прѣснѣ 3. Априлія, когато свършено ся отдѣлѣхмы отъ фанариотскѣ триклета пропаганда, и си поставихмы за началникъ, какъто русити В. Петра, Н. В. С. А.

Меджита. Прочее съгласно съ Г-на Цанкова време е да са издаде едно окръжно съ същата програмж на 4 тѣхъ членове.

1 Цѣло и вѣчно отдѣленіе отъ грѣшкѣтъ патрикана.

2 Цѣло чисто и скоро испѣждане на сичкити фанариотски Владыци изъ вредъ Българско.

3 Съединеніе между сичкити Българе за постановленіето на една народна іерархія.

4 Съгласно дѣйствиe и бързо безъ исклученіе на сѣкой Българинъ.

И тъй преварете разногласіето, свържете сичкъ Българія съ едно подобно окръжно подписано отъ Н. П. Г-на Иларіона Български, Н. П. Г-на Авскентія сичкий Български кляръ почтете и вы това окръжно съ честни ти си подписи, да не бъде послѣдняя лѣсть горня пѣрвыхъ.

Потрудете се да рѣкоположете още няколко Епископи да сѣ готови за по-вѣнъ като ся поискать, и да съставятъ тѣя епископи единъ синодъ отъ народнѣтъ ни іерархія.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Днесъ имамъ малко да забѣлжимъ за вътрѣшната политика. Духовети въ Европа са поутишиха, и сѣки чака да види какви слѣдствія ще излѣзатъ отъ мисіята на Н. П. Фуадъ паша въ Сирія. Журналъ де Константинополъ, който е въ сѣстояніе да има точни извѣстія отъ Сирія извѣстива че, споредъ най послѣдните му новини, работити въ Сирія много добръ върватъ.

Като нѣмаи нѣкои подробности за работити въ Сирія нѣе турями днесъ само прокламацията, която Н. П. Фуадъ паша далъ на царската войска, когато пристигнали французити:

« Дружно,

« Нѣколко войска французка и английска иде въ тая страна. Европѣйскити сили, като желать посто-
« янно да гледать нашата земя да има тишина, поискана да ни помог-

« натъ за да потѣпчимъ смѣщеніята
« които станаха въ тая земя; и Ото-
« манското правителство въспріе тѣ-
« хната помощъ, за да покажи увѣ-
« реніето което има въ сѣюзницити
« си.

« Вие познавате че тѣя войски сѣ
« на сѣшити онѣзи сили които, въ е-
« дно друго врѣме, дадоха ни е-
« дна толкосъ голѣма помощъ. Про-
« чее вие ще изпълните къмъ тѣхъ
« длѣжностити като къмъ добри дру-
« жина. Вие сте у васъ си, а тѣзи
« войски ще бѣдѣтъ ваши гости: слѣ-
« дователно ще направите длѣжнос-
« тити които ги иска гостепріемството
« И тѣ ще видятъ какъ знаете да
« служите на чувствата за правдина
« на нашѣтъ господарь, и да почитате
« редѣтъ и честѣта военни; тѣ ще
« видятъ че вые нѣмате потребѣа да
« ви помагѣтъ или насърчуватъ за да са
« накажатъ онѣя които сѣ сторили
« лошавини направени върху христі-
« янити, вашити сѣотечественници въ
« сѣщія разумъ както и нѣе, и да имъ
« са отмѣсти, въ името на човѣщи-
« ната!»

Колкото за мисіята на Н. В. великѣтъ Везиръ, отъ тамъ имаме малко подробности за днесъ. Нашити читатели познаха добрити слѣдствія, които ще ся явятъ отъ неговото обихожданіе; нашити кореспонденции които обнародва хми до сега върху тоя прѣдмѣтъ потвърждаватъ доста това що казуваи.

Нѣпріятелити на Отоманското царство и тѣ видятъ това твърдѣ добръ. Нѣ за тѣхъ потребува да бѣде така; за тѣхъ е угодно да гледатъ у Турско сѣкоги безпорядкъ, за да можѣтъ интригити имъ да нмѣтъ свобода. Слѣдователно тѣмъ трѣбуваше да покажатъ на общото мнѣніе, че мисіята на Н. В. вел. Визиръ нѣма да иска-
ра никакви добри слѣдствія, и не про-
пуснаха нищо, което можеше да по-
размѣти умѣтъ на онѣя които не сѣ
въ сѣстояніе да испитуватъ работити.
Туку като излѣзе Негово Височество
отъ цариградъ, зафанаха да пишѣтъ

изъ Европейскити вѣстници за нѣкои жалостни случаи, които дѣшъ ставали, макаръ и да са намира на мѣстото Великѣтъ Везиръ.

Нѣе знаеме, че сѣ случиха нѣкои таквизи работи, нѣ нѣ тамъ дѣто е миналъ Н. В. То стана до дѣто нѣбѣше далъ писменни наставленія за сѣка частъ на управленіето на кзипти. Сѣки отъ читателити знай, че приключеніе то у Сопотъ не са доири никакъ до мисіята на Н. В. А пакъ нѣе гледами единъ Патришки вѣстникъ *Юніонъ*, като описува надробно Сопотското приключеніе, да заключава, че обихожданіето на Н. В. не може да пропведе добри слѣдствія. *Юніонъ* са мѣни като казува това; нѣе му го повтарямъ, че Сопотското приключеніе не са доири до мисіята на Н. В.

Ще сѣ върнимъ на тоя прѣметъ.

Нѣе оставами лѣжити на онѣя новинари, които казуватъ че почти по сичкити мѣста са подигнали Мулсуманити и избѣли христіанити. Тѣ не сѣ ограничаватъ само да кажатъ общо за това; тѣ показуватъ, и мѣсто, и числото на убитити, и датата, и сичкити обстоятелства. За таквизи мѣста тѣ показуватъ: цариградъ, Гелиболъ, Търновъ, Свищовъ и пр. и пр. а пакъ тука у цариградъ сѣки си гледа работата, както и въ Търново, и Свищовъ и др. споредъ нашити кореспонденции.

Нѣка са падѣвами че тѣя новинари ще си останатъ сѣлѣжити си.

Помнѣтъ, че една сѣрбска депутация бѣше дошла у цариградъ съ една жалба отъ страната на Сѣрбскѣтъ князь Милошъ до Н. В. Султанѣтъ. както извѣстива тая депутация си отиде като се е-
динъ отговоръ отъ Н. Величество. Его що пише
единъ Английски министерски вѣстникъ *Моричъ*
гъ *Постъ* върху тоя отговоръ:

« Сѣрбскити политически новини вземѣтъ единъ новъ интересъ. Научиваи се портата отговорила на Сѣрбската депутация която бѣше дошла у Цариградъ за да иска три исканія за княжеството. Помнѣтъ че първото отъ тѣя исканія бѣше припознаніето за наследството на фамиліята Обреновичъ, която, въ лицето на старѣтъ Милошъ, до сега управлява Сѣрбія. Второто исканіе бѣше вѣрното спазваніе на договорѣтъ, съ който Турція се обвързува да ограничи живеніето на Турцити въ Сѣрбія въ турско-

то каже. Третото бѣше за да се позволи на Сърби-
та за да съставятъ една нова конституція.

« Отговорътъ на Портата, не опредѣленъ въ пѣкои
точки, е обаче правъ и умѣренъ. Тя са обрича да
испълни вѣрно и усердно обязательството търже-
ственно дадено отъ нея; въ доста благоразумно, тя
не ще да ся съгласи за да припознае наследствен-
ни права на фамиліята Обреновича; това ще е
средството за да се откъсни съвсѣмъ Сърбія отъ
Турція. Тя не сѣди за нужна една нова конституція
макаръ и да наименова една комисія, за да испита
онова което е недостаточно въ тая която сѣще-
ствува днесъ »

» Ако Сърбити гледатъ непрестано да измѣнява-
тъ конституціята си, никогі не щатъ да иматъ е-
дно постоянно правителство, и твърдъ о вѣроятно
че единъ новъ народенъ съборъ ще отговори на
народни желанія по малко отъ колкото този който
днесъ сѣществуваше. Западна Европа желае да
гледа тѣ княжества основани върху постоянни осно-
ви съ форми на едно свободно управление, а нѣ
да потърсватъ постоянно твърдостта си, като ис-
катъ безпрестанно да имъ са даватъ нови консти-
туции. »

Черна гора и тя става интересна за политиката
днесъ, слѣдъ смъртта на Князь Данила. Остъ Дайче
Постъ обнародва една кореспонденція за състояніето
на тая частъ отъ Отоманската имперія; тя е доста
лобонитна и вѣя ще я обнародваме съ слѣдующиятъ
листъ.

Се съ слѣдующиятъ листъ нѣ шемъ обнародваме
словото на Англійската царица казано въ случай на за-
тварянieto на англіиските камари, както и словото
на Г. Персиа, които го казалъ въ главниятъ Лордски
совѣтъ на който той е прѣдсѣдатель. Тѣ две слова
ще дадатъ малко свѣтъна върху европейската поли-
тика въ тоя часъ.

Миналата сѣбота пристигна на В. Порта
една телеграфическа депеша отъ 26 Авг.
която потвърждава пристиганіето на Гарибалди
до Салернъ както казахме въ предниятъ листъ
Сѣщата депеша извѣстява, че неаполскіятъ
царъ сѣ оттеглилъ съ сичкіятъ св дворъ въ
Гаета. Съ него наедно отишле и посланни-
ците Австійски, Прусски и Руски.

Тѣ новини сѣ донесоха и съ Европейски
ти вѣстници, които додоха у Цариградъ
въ недѣля. Ето двѣ депеша обнародвани въ
единъ Триески вѣстникъ:

Віена, 19/31 Авг. Депеша, които
додоха тука вчера и тая нощъ, извѣ-
стятъ че Неаполскіятъ царъ былъ трѣ-
гналъ за Гаета на 17/29 Авг. съ съ двѣ
фрегати. Едно временно правителство
станало въ столицата на двѣтъ сици-
лин; управленіето са дало на Контъ
де Сиракуза. Чакаше са единъ мани-
фестъ отъ царьтъ къмъ Европа. Сар-
дински войски засла куанти съ съ съ-
гласіето на Французіятъ посланни-
къ; много чужди посланници протес-

туваха противъ тая мѣрка. Отъ 18/30
Авг. вече не идяха депеша отъ Неа-
полъ, защото прекъснали телеграфъ-
тъ. Двѣ хиляди Гарибалдови са нами-
раха на Агера и поддиганіето става-
ше навредъ. Депеша, които додоха
отъ Римъ потвърждаватъ новината за
трѣгнуваніето на Неаполскіятъ царъ.
Неаполската столица была въ най го-
лѣмо вреніе: чакаха да доде тамъ Га-
рибалди. И на Римъ имаше показу-
ванія, нѣ тѣ нѣмаха лоши слѣдствия.

Парисъ, 18/30 авг. вечерта. Мъ-
лви са на Борсата че Неаполскіятъ царъ
са натварилъ на вапорьтъ Стромболи
вчера вечерта по 5 часа Европей-
ски.

Слѣдъ тѣя новини, които потвър-
дятъ че Гарибалди скоро ще стане
! господарь на сичкото Неаполско ца-
рство, нѣка туримъ нѣколко подроб-
ности върху вѣрвежътъ на Гарибалди
къмъ Неаполската столица, и върху
онова, което са случило при трѣгну-
ваніето на Неаполскіятъ царъ:

Гарибалдовити като спелучиха въ
единъ бой станалъ около градътъ Ре-
джіо, нападнаха и привзеха табити
на калего. Неаполскіятъ генералъ
Віалъ, като си изгуби задовенити мѣ-
ста и като видѣ омръзнуваніето на
войшити си и най много на тончипти
за да продължаватъ напредъ боятъ
рѣши са да се предаде. Гарибалди
сѣтихъ трѣгнъкъ къдъ Пицо, а единъ не-
говъ генералъ Козенцъ излѣзе съ вой-
ската си на сухо въ заливътъ св. Ев-
вими. Неаполските военни отдѣленія
Малендезъ и Бригантъ сгачени отъ
това движеніе на Гарибалдевити военни
отдѣленія, принудиха се да се преда-
датъ доброволно.

Други единъ Италянски вѣстникъ ка-
зува че сичката Неаполска царска вой-
ска въ калабрити была разстроена. Ба-
зилакатъ и Самитанатъ, Салернъ, Авели-
но съвсѣмъ са подигнали.

На 15/27 авг. сичкити вѣстници об-
народваха едно писмо на Контъ де Си-
ракуза който кара племенникътъ си,
Неаполскіятъ царъ, да послѣдува при-
мѣрътъ на Пармската княгиня и да отъ-

рве подданицити си отъ длѣжностъ
която трѣбува да му правятъ и да ги
стави самоволни да си рѣшатъ честтъ
Министерството послѣ молеше Контъ
Сиракуза за да са примили на царъ
Виктора Емануила да стане тутакси нача-
никъ на властѣта, за да са избѣгнатъ
злочастіята които може да докара на
тая земя едно пременияваніе на династі-
ята

Презъ пощѣта седемъ генерали пода-
доха на царьтъ една молба, въ ко-
го моляха да тури единъ край на боятъ
братъ съ братъ.

И началниците отъ флотата пода-
на царьтъ подобна молба.

Предъ трѣгнуваніето си, царьтъ ос-
тавилъ генерала Катрофіано за коман-
данти на войскити въ столицата съ
пълномощна властъ. Генерала Боско
пратилъ на Салерно да са опита за по-
слѣденъ пътъ.

Слѣдъ като бѣхми написали горнитъ
за Неаполскити работи, пристигнаха
ни други новини, дошли у Цариградъ
съ телеграфътъ до единъ търговецъ
Тѣ сѣ отъ 9 Септем (Н. К.) и ето що
казуватъ:

Царьтъ трѣгнъкъ прѣвъ пощѣта между
8 и 9 Септем. (Н. К.)

Той направи една прокламация въ ко-
ято извѣстява че за да не докара на
градътъ Неаполъ нещастіята на боятъ
той отива съ войската си въ Гаета за
да си запази правата.

Той протестува противъ докананіето
което е направено и ще му направятъ
за напредъ на правата на династія
му.

Гарибалди влѣзе въ градътъ Неа-
полъ.

Римското, австрійското и Руското
посолства си дигнаха хоругвити.

Посланицити римски, руски, ав-
стрійски, Пруски и Испански отишле
наедно съ царьтъ, и англійскіятъ
французскіятъ, турскіятъ и Сардинс-
кіятъ останахъ си въ неаполъ.

Нѣ го казахми че на празникътъ на
Австрійскія царъ станалъ въ Петербу-
ргъ у царскія дворъ зѣфетъ, на
който былъ призованъ и Австрійскі-
тъ посланикъ. Ето що пише за тая
случка Журналъ де Франкортъ отъ
16/28 Авг.:

Между условията дѣто были отредени устно въ Тепличь по между Австрійскіятъ Императоръ и Прускіятъ Князь-регентъ, единъ нѣмски вѣстникъ сѣмѣше и това съ което тоя послѣдніятъ сомодържець са обвързува-ше да употреби добрити си заслуги за да постави едно по добро споразумѣваніе между двата дворове, Виенски и Петербургски. Безъ да иска-ми да са вършимъ на тоя въпросъ, върху който толко са препараха за условия и за протоколи, който са под-върди, отфърли и пакъ подвърди, ние ще бждемъ оправдани ако повѣру-вами че сношеніята между Русія и Австрія сѣ были прѣдмѣтъ на при-говорити на двамата нѣмски самодър-жци, и това е споредъ бѣлѣжити за приближаваніе които сѣ показуватъ отъ малко врѣме между двѣти голѣми источни сили. Безъ да давами пого-лѣма важность, отъ колкото не трѣ-бува, на здравницата, която прѣдъ нѣколко врѣме царьтъ направи за здравіето на своятъ « обиченъ бра-тъ » Австрійскіятъ Императоръ, на единъ зѣфетъ направенъ въ дворе-цѣтъ за да са празнува деньтъ за раж-даніето на Н. И. В. Францъ Іосифа, позволено ни е да видимъ въ единъ подобенъ случай доказателството че най послѣ въ Русія искатъ да са о та-вять отъ тая политика систематически противна къмъ Австрія, политика на която Рускити орѣдія отъ мѣстото или отъ чуждити земни, даваха до днесъ екъ. Едно друго обстоятелство дава още по голѣма цѣна на горните прѣ-гледванія, то е че зѣфетътъ въ Им-ператорскіятъ дворъ ставялъ сѣ едно измѣненіе твърдъ забѣлѣжено, защото една кореспонденція отъ Виена обна-родвана въ Аугебургската Газета, на-учава ни че австрійскіятъ посланикъ въ Петербургъ, като си былъ пра-тилъ пригласваніята за дипломатиче-скіятъ обѣдъ споредъ обычаятъ, Им-ператоръ Александръ накаралъ да му изразатъ желаніето, че иска да го направятъ до подиръ и го призове

да са яви на зѣфетътъ който Н. И. В. самъ си мѣркалъ да направи за честь на деньтъ за ражданіето на Австрійскіятъ Императоръ. »

Ето още що пишатъ де Келіската газета за зближаваніето на двата каби-нети, Виенски и Петербургски:

« Отъ като са върна Г. Контъ де Рехбергъ отъ Тепличь, и отъ Зал-цбургъ, Г. Балабинъ, рускіятъ пос-ланикъ, за голѣмо чуденіе на сички-ти наши дипломати, е почти сѣки день нагости у министрътъ на външните работи, и има сѣ контътъ прикаски една слѣдъ друга до толкози, штоо нѣма веке сѣмнѣніе между нашити по-литически кръгове за сближаваніето което става мѣжду Русія и Австрія.

« Ако Контъ де Рехбергъ, сѣ благоразумни и прилични отсѣпки сполучи, както у Тепличь, да стане сѣ Русія добъръ сѣсѣдъ и да въздржи и сѣ Прусія пріятелскити сношенія австрія, подкрѣпена отъ тия двѣ сили, може да дочака тихичко сичкити слу-чайности. »

Францускіятъ Парижки вѣстникъ *Патри* отъ 16/28 обнародва слѣду-ющето:

« Виджаніето въ Тепличь накара новинарити да говорятъ сѣ вкусъ за конференціи между царіе. Пакъ фа-тиха да приказуватъ за една визита, която австрійскіятъ Императоръ и Прускіятъ князь-регентъ идели да на-правятъ въ Варшава на рускіятъ Им-ператоръ. Една особна кореспонденція отъ Петербургъ, която обажда тая мѣлва сѣ сѣко запазваніе, увѣрява какъ общото мѣніе, убезпокоено ве-че отъ виджаніето на Тепличь, ше види сѣ неблагодареніе едно сближаваніе мѣжду русія и австрія.

« Единъ други предметъ за занима-ваніе въ Петербургъ, то е събираніето на една орѣдія въ Варшава. Въпросъ ушь ставалъ, казуватъ, да докаратъ двѣ тѣла войска; нѣ, както нѣколко вѣстници ищятъ да кажатъ, тѣ не стигатъ за да направятъ 120,000 души. Ако е истина, че сѣко руско тѣло на пѣмо са сѣстави отъ 60,000 ду-

ши, знаеся че войскити дѣто са нами-ратъ на явѣ не заминуватъ 25 или 30,000 души. Вѣст. *Берзенхале* за-бѣлѣжава, че за да са достигне чис-лото 1200,000, трѣбува да са зематъ войни отъ три или шестъ тѣла разре-дени по сичкото пространство на Е-вропейска русія, това не го напра-ватъ за едно само просто пригледу-ваніе. »

Знае са, че по причина на проти-вѣніето на голѣмити сили, напусна са или поне са остави на страна за нѣ-колко врѣме въпросътъ за пріеманіе-то на Испанія въ кръгътъ на голѣ-мити сили. Испанскіятъ вѣстникъ *ко-респонденція* казува че са я накарал-ли да извѣсти, какъ Мадритскіятъ дворъ не былъ направилъ никаква постѣпка която да са отнася на този проектъ. Тя прилага, че това което трѣбува на Испанія, не е за да има титлата на сила отъ първіятъ редъ нѣ да продължава за да стани досто-йна за това сѣ своити успѣхи.

Маджарити иматъ за народенъ пра-зникъ Св. Стефана, тѣхенъ светець. Тая година той са празнувалъ на сѣ-кѣдѣ изъ Маджарско сѣ голѣмо въс-хищеніе. Ето впечатленіето което на-правилъ тоя празникъ споредъ една кореспонденція отъ Пеща до Вѣст. *Остъ-Дайче Постъ*:

« Единъ погледъ въ миналото, фърленъ върху празникътъ на св. Стефана, показува ни го изобщо мно-го по важенъ и по значителенъ отъ колкото са види отъ описаніята на подробностити ти, които правятъ въ Пеща.

« Отъ сичкити страни пріематъ повини вър-ху празнуваніето на празникътъ въ отстра-нени мѣста, новини които свидѣтелствуватъ че едно дълбоко разшавуваніе владѣе въ на-родътъ. Нѣмало прикалѣваніе, показалося много самоотвърженіе, общіятъ редъ нѣдѣ не саразвали. Нѣ обыкновенната дума, че тиши-ната и редътъ не сѣ развалили, не може тука да ся употреби, защото тишината на духътъ неможе вече никакъ да ся намѣри въ Маджарско. Вредъ общенародното распо-ложене, както и личното расположение, е из-въиредно, а онова което най-много е чудно то е общото му клоненіе.

« Разликата за вѣра была угадена по пра-

здникът; сичкити въри сж събрали за да го тържествува; въ нѣкои мѣста сжщета Антиа обиколила сичкити черкови, и католички и протестански и православни, и разликата за народност и тя нѣде не са забѣлжи. Маджаръ, Сърбинъ и Русинецъ сж съединили за тая цѣль. Миѣнието, изречено въ държавиѣтъ сѣбѣтъ отъ Г. де Майлатъ, че въ Маджарско има само Маджари, не са искара за дѣловно поне въ тоя денъ на празникътъ.

Сцени по разни мѣста, както въ пеща, дѣто младици, адвокатити и много отъ благороднитѣ, сѣсъ издигната сабѣя въ рѣка изрезали съ високъ гласъ, въ една клетва направена на поляната, отечестволюбивото си воехищеніе, показватъ характератъ на расположе-ніето въ тоя денъ.

Опова, което е достойно за да са забѣлжи още по много, е дѣто на Пеща стапанъ зѣаферъ на единъ ханъ (Отель деропъ) и дѣто присѣтствуваха около 300 души; многобройни на здравници са направиха, съ едно истинско политическо значеніе и имено словото на Контъ Андаса трѣбува да е направило едно дълбоко впечатленіе. Оптали са да продължатъ празникътъ прѣзъ другитъ денъ; искали да го свършатъ чакъ този въчеръ. Въ властѣя въспрѣла това като накарала да махнатъ слѣдъ обѣдъ сичкитѣ прѣпорини и като въспрѣла да правятъ осветяване (дуанна, илюминація) приготвено за него вечеръ.

Сѣкакви пѣца и Новини.

—За нашити читатели въ Ц-градъ нѣе извѣстихме миналата сѣбота съ едно особно листенце за смъртъта на единъ отъ нашити първитъ търговци въ Цариградъ Г. Аммистра Митроновичъ. Тошковъ който почина въ петтъкъ вечеръта по 12 часа по турски. Споредъ желаніето му на послѣднитъ часъ на живота му той сж унѣ и погрѣба въ сѣбота отъ българскити владыци, попове и пѣвци, съ присѣтвѣіето на многочетенъ народъ отъ Българе, които бѣха сж стекли отъ сичкити части на градътъ.

Който са е разговарялъ или е чувалъ да са разговарятъ съ Г. Тошкова, ще е любонитенъ да научи по много нѣщо за този челоу. Сѣки ако не казваше, поне помислюваше, че тоя извъреденъ челоу трѣбува да прави извъредни работи. А пакъ ако са смѣташе на приказкити му за народни работи, можеше да си надѣва отъ него много нѣщо добро за народътъ и споредъ богатството му. За извъреднити му работи малко ги е грижа нашити читатели: тѣ сж любонитни да научатъ да ли е направилъ нѣщо за народътъ прѣдъ или послѣ смъртъта. Въ днесъ не сме въ състояние да знаемъ, и ще са погрѣжимъ съ второ да удовлетвори-римъ любонитството на читателити си.

Едно обстоятелство може бы да е любонитно за нашити читатели. Жената на покойнитъ, като Гъркини, пожелава да призоватъ и грѣкити попове отъ махлата на покойнитъ. Поповѣти дѣлжани были да са допитатъ до патриархіята си да ли да въспрѣматъ да идатъ съ българскити свѣщенници наседно на смъртъта. Заповѣдъта на грѣкитъ патриархъ былъ отрицателенъ, по причина, че българскити владыци и попове отишли безъ дозволеніето му—Увѣриватъ ни че ако бѣха дошли грѣкити попове, нашити владыци и свѣщенници или не щѣха да ги въспрѣматъ или щѣха да са оттеглятъ. И това е было най благоразумно, зашто въ противенъ случай, нашити владыци и попове щѣха да си противорѣчатъ на постѣпкити.

—Нашитъ кореспондентъ отъ Нишъ ни пише, че на 14/26 Ав. Н. В. Кѣбрѣзли Мехмедъ паша былъ още въ тоя градъ. Мысляха че В. везиръ, споредъ важността на тоя сѣлетъ, както и за общити интереси на България, ще стои въ Нишъ до 20 Авг.

На 20, н. В. мѣркалъ да продължава да обихождя Румелиза да преобразува злоупотребеніята въ казити, да докара удобренія въ управленіето и въ полиціята, споредъ заповѣдити на н. И Величество, и за одобряваніето на народътъ мусульмански и немусульмански въ тая часть на държавата на неговтъ господарь. (Ж. до К.)

—Единъ новъ вѣстникъ на турски языкъ фана да излиза въ нашитъ градъ подъ имѣ *Даврани заманъ*.

—Миналитъ четвъртакъ презъ вечеръта н. В. Аали паша каймакимъ на В. везиръ има честь да сж занимава дълго врѣмя съ Н. Н. В. Султанътъ въ палатътъ на Долма-Бахче.

—Отъ 9 Іуни до 7 юли у цариградъ сж умрѣли 660 души отъ които 363 мусульмани 239 християни и 55 Евреи.

—Европейскити вѣстници говорятъ какъ черногорцити като чули че убили князътъ имъ и мыслили че е убитъ отъ нѣкой Далматинецъ, около 8000 души сж събрали и искали да нападнотъ на Далмация. Въ като сж увѣрили че убойдѣтъ былъ черногорецъ напуснали сж отъ намѣреніето си.

—Който е ходилъ и познава малко нѣщо цариградъ забѣлежилъ е че нашити търговци Българе които живѣятъ вънъ отъ хашивата живѣиха по много на Фереръ и Татавла. Отъ двѣ три години насамъ тѣ, а особено младити, избраха за обиталище Бейоглу замно врѣмя, а за хѣтне Боазътъ и островити. Тая година както са научяваме Бейоглу ще са умножи съ по много Българе, които, за по лесно съобщеніе и за да покажатъ по много животъ, напѣриватъ да отворятъ едно Бъ-

гарско читалище въ тая часть на градътъ. Това похвално дѣло ако сж пѣврни, показва че нашитъ млади свѣтъ познава че едно общество не може да сѣществува безъ членове, и ако тѣ членове нѣматъ средства, съ които да могатъ да стоятъ свързани. Грѣцити както и отъ други народи като са заселатъ въ нѣкой чуждиградъ двама като станатъ зафащатъ да мислятъ за едно мѣсто първо да си молятъ Богу, второ мѣсто да си въспитаватъ дѣцата народно, и послѣ да иматъ една деснотія за едно съобщеніе единъ съ другъ. Съ туй тѣ показватъ че иматъ животъ.

Нѣка сж надѣваме че желаніето на нашити млади ще са изпълни, за честь тѣхна особно и народна изобщо.

—Нѣе обнародвахме съ предишнитъ си листъ едно извѣстіе съ косто нѣкоко отъ нашити млади търговци показватъ удобреніето си и готовността да подѣйствуватъ за осѣществуваніето на едно въсянтателно българско заведеніе въ Цариградъ, за косто извѣсти въ непредниѣ ни листъ училищната комисія. Тѣ благородни лица даватъ 8 дѣца за това училище на косто требуватъ 20 за да почне преданіето. Нѣе са научяваме че и Г. г. Христо П. Тѣчищевъ и Х. Н. Х. Д. Минчогу, които иматъ сынове, были готови да ги дадатъ въ това народно училище намѣсто дѣто че ги даватъ въ грѣкити училища. Освѣтъ това Г. Ради Теодоровъ отъ Силистра, който довелъ тѣя дни двама отъ сыновѣти си за Бебешкото французско училище, съ радо сърце ги остава у народното ни заведеніе.

Прочее едно малко число още трѣбува за да са зафане извѣстното дѣло. Нѣе го казахме, че за нашити млади, които ходятъ по чужди мѣста за наука, нѣма по спасително мѣсто отъ това, нѣка нашити Българе почувствуватъ това преимущество; и нека не забавятъ да отдадатъ единъ добръ отзывъ.

—В. Порта отреди да проводи нѣколко чиновници по главнити кази за да направятъ мезлиши които ще са занимаватъ да направятъ кадастрата на турското царство.

Тѣя лица които ще бѣлатъ предѣдатели на тѣя мезлиши сж:

Фейзулахъ Ефенди въ Едрине
Миталъ Ефенди въ Солунъ
Асанъ Тахсинъ Ефенди въ Нишъ
Миралай Мехмедъ Али бей въ Босна
Хади Ефенди въ Пловдивъ
Едебъ Ефенди въ Дамаскъ
Камилъ Ефенди въ Руссе
Али неджибъ бей въ Битола
Али Ефенди въ Херцеговина
Асанъ Тахсинъ Ефенди въ Ерзерумъ
Мустафа бей въ Видинъ
Абдулахъ Ефенди въ Бейрутъ
Абдулахъ Ефенди въ Брусъ
Селимъ Ефенди въ Шкодра
Али бей въ София
Миралай Тефикъ бей въ Аденъ
Арифъ ефенди въ Тирала
Хюсейнъ бей въ Скопѣя
Рифатъ ефенди въ Трануазѣ

Единъ Паришки вѣстникъ „*L'Opinion Nationale*“ когото по погрѣш-
ка нарекохме *Юнионъ* въ предишніятъ
си листъ обнародва въ № си отъ 17/29
Августъ една кореспонденція отъ Тър-
ново върху пътуваніето въ България на
Н. В. В. Везиръ, Мехмедъ Къбръзли
паша. Кореспондентътъ на „*L'Opinion
Nationale*“ прави първо едно
общо оцѣняване за пътуваніето на Н.
В. В. везиръ, разказва послѣ тра-
гическото приключеніе въ *Сопотъ* и
свършува съ едно начертаніе на лоша-
винити на грцкото духовенство.

Ние нѣмъ же да ся препираме съ „*L'Opinion
Nationale*“ и съ кореспон-
дентътъ му. Нѣ невъзможно е да не
наибриемъ съвѣтъ чудесъ начинътъ съ
който той уцѣнява пътуваніето на Н. В.
везиръ. Прѣлъ глани очі двѣ голѣми
причини подканиха пътуваніето на Н. В.
първата е едно изявяване за добра во-
ля, дѣто има правителството къмъ Бъл-
гарскіятъ народъ, втората е туреніето
въ дѣйствиѣ на Хати-хумаюнътъ.

L'Opinion nationale и кореспон-
дентътъ му види ся да турятъ на пър-
вото мѣсто потъпкваніето на злоупотре-
беніята. Нѣ предъ нашити очі потъ-
пкваніето на злоупотребеніята, до-
хожда на третото мѣсто, защото то не
е една рбота вѣременна и трѣбува да
са намира въ едно положеніе всегда-
шно, и ако *L'Opinion nationale* по-
знаваше по добръ състояніето на Бъл-
гарія и на Българити, той щеше да
мисли като насъ.

Отъ давно вѣрѣя Българети не са
оставатъ на миръ отъ пропагандата *Пан-
славска* и *Цапславитска*. Работити бѣ-
ха дошли въ такова положеніе што
ніе не познавахме веке да ли бѣхъ под-
дашници на Н. В. Султанътъ или на
нѣкого друго господаря. И наистина
това бѣше причината на голѣмото зло,
да не кажемъ и началото на едно не-
щастно приключеніе. Прочее, явяваніе-
то на В. Везиръ въ България ще ра-
звали тая първа причина на сѣко зло,
и тожко по много отъ корень, зацо-

то присжтвieto му между насъ ще съ
продължи и испытаніето ще влѣзе въ
най дребни работи.

Туряніето въ дѣйствиѣ на Хаттиху-
маюнътъ, споредъ насъ, е едно свър-
шенно преобразование. До сега Бъл-
гарскіятъ народъ бѣше рая нѣ само на
Турцити нѣ най много на фанариотити.
Това дѣто го казва „*L'Opinion Na-
tionale*“ за фанариотското духовенство
потвърдява онова дѣто сме го повтаряли
толкози пѣти. Нѣ за напрѣдъ не ще да о-
станѣтъ работити тѣй както сѣ быле до
сега. И макаръ преобразованіето да и-
ще вѣрѣя додѣ сѣ навикчи, нѣ вѣрно
е че Н. В. В. везиръ струполи долу
райскѣтъ што го не ще може никога да
ся подлагне.

Колкото за приключеніето въ *Сопотъ*
то е една трагедія съвѣтъ особа. То
са разумѣва, че тя изобрѣжна хар-
актерътъ на разбойничеството въ Бъл-
гарія. Нѣ тя не сѣ отнася никакъ на
едно подбужданіе за разбойничество,
причинено отъ наказаніето на нѣколко
виновници. Ако „*L'Opinion Nationale*“
ще, нѣка хвърли единъ погледъ
върхъ датета и върхъ географическата
карта, и ще са увѣри безъ да са у-
зове.

L'Opinion Nationale и кореспон-
дентътъ му казуватъ че „В. Порта не ра-
чи да сѣ склони на исканіето, дѣто ѝ го
правятъ нашити Българи за едно народно
духовенство“. Върхъ тая точка можемъ
да кажемъ на Паришкѣтъ вѣстникъ че
съвѣтъ е зѣтъ научилъ за тѣзи ра-
бота. Първо не коя причина искатъ да
рѣши тая въпросъ, който е чисто ре-
лигіозенъ. Послѣ, макаръ и имя-то на
грцкѣтъ патрикъ и да изчезна отъ по-
много български черкови, и грцѣти
сѣ оплакаха, нѣ В. Порта никога не зе
въ вниманіе оплакваніята на Грцѣти.

Омѣдалото на Г. Бурмоса.

или

ДРУГО ПРОГЛАСЯНИЕ НА ГЛАСА ОТЪ
ПУСТО ГОРЕ ТЕЛЕДЕЙСКО.

(продълженіе отъ брой 76.)

При лишението на единъ сѣ съ-
ботъ Г. Б-овъ ми че ще на напра-

ви по ненавиствен ако на отрупа съ
помного набѣжданія, зѣ туй и сичко
що са е писало срѣщо него отъ раз-
ни мѣста и отъ разни лица той го
намъ отдава. Ако сѣмъ дължны да сѣ
опрѣдаваме прѣтъ читатели тѣ и за
тѣзи безсознательни клевети на то-
гози лудешина, нѣй не можемъ же-
ла по добри свидетели на нашѣ-
тъ невинность отъ какъто сѣ са-
мы тѣ авторы и сочинители на тѣзи
бодливи за господство му статіи,
кото приписува той намъ. Нѣй умо-
ляваме тѣзи авторы въ ниего на пра-
вѣтъ да са неоткажатъ отъ да пу-
бликуватъ свои тѣ прѣязніи на ста-
ти тѣ сѣ да стане явно на публи-
кѣтъ какътъ безсовѣстенъ клеветни-
къ и публичнѣтъ лѣтъ е този ето-
нѣсти сво сѣ.

Ако Г. Б-овъ че не е извѣтъ нѣ
то олъ помъше за него; защото то-
гози са покъзъ да е ширѣтанинъ *ex
officio* като тѣй умышлено прави
чуждытъ статіи нашѣ а собствено на-
ши тѣ забѣшава или смѣнява. И
туй вѣроятнѣтъ прави го той (по при-
вославна нѣкоя сметка болкомъ); за-
щото ако че бѣхъ извѣстни на чи-
тателитѣ сичкѣтъ и ши статіи, то то-
гози неговѣтъ обвиненія че, *смы ю-
зуитски чирацы, приверженници
и прѣатели, че ратуваме за ползъ
на юзуитѣтъ и за услуги на римъ-
папа*, сичко туй ще си останеше,
както че е само по себе сѣ, лѣжа въ
клевета, както е лѣжа и клевета и туй
еще дѣто казва че, *сѣмъ хвалили до
небеси Цанкова листъ*.

Нѣй сѣмъ хвалили, както и ще хва-
лимъ вынѣги, което е за похвала до-
стойно, както сѣмъ и сѣсѣждали, и ще
осѣждамы, сичко що е за осѣждане.
Защо Г. Б-овъ не благоволѣ да ни по-
каже дѣ и кога вохвалихмы нѣй Цан-
кова за туй, което намѣрвахмы до-
стоосѣждително въ него? И да ли сѣмъ
са посѣвили да му не кажемъ въ о-
чи онуй което составѣ неговѣтъ сла-
ба стрѣжъ? Аколи е очѣквалъ Г.
Б-овъ отъ насъ, за неговѣтъ Богосло-

ски хатъръ, да му додимъ на помощъ на неговѣтъ каприциѣ и да хванемъ да ругамъ Цанкова, като него, безсѣзнателно и за зло и за добро, да на прошава; ний не сме, не можемъ и да бѣдимъ отъ неговѣтъ черѣжъ.

Колкото за прѣдъ читателѣтъ пакъ, (ако има таквызи читатели които да поносятъ умътъ на Г. Б-ова и да на считатъ виноваты за туй що не сме по-дражали нему да укоряваме Цанкова за сичко безъ исключително), предъ тѣхъ въ оправданіе наше ний ще изложимъ тука изводъ отъ едно наше писмо, писано прѣди година време до единъ пріятель, койго искаше мнѣнето ны за тѣзи дѣтели въ попришето на Българскѣтъ мисль— за Екзарха, Бурмова и Цанкова..... Екзархъ са занимава съ народныя въпросъ отъ немалъ-къдѣ, или поправо да кажѣ, защото са намѣри принуденъ отъ Цанковия листъ. Въ изложеніята на Екзарха, «современнытъ народны интересы станувать довольно безразличны, както села и зданія гледаны из-высоко отъ луфтъ-балонъ. Той не смѣе да са допрѣ а не да са зацѣпва въ таквызи въпросы, съ които е мѣчно да са расправи, и на които трѣба да са отговаря положително; и тѣй той повечето оставя на странѣ съвременнытъ въпросы, които трѣба да занимаватъ сѣкиго отъ насъ и ижчи са да залѣгва Българитѣ като дѣца съсъ незначителны нѣща..... Въ Екзарха увѣждения нема, или пакъ той са намѣрва въ измѣнѣ на своитѣ убѣждения за да устрои своитѣ интересы.....

..... У Бурмова умъ чрезвычайно слабъ и въ высшѣи степенъ «одностанчевъ, той пріема буквѣтъ за дѣло и тѣй пада въ открыто заблужденіе. Отъ боязнь (да не кажемъ отъ глупость) за да не компрометирова достоинството ся и да не развали очарованіето, соединеното съ высокѣтъ титулъ *Богослова*, той са държи и брани съществу-

юмъ редъ, безъ да го соображява съсъ современныя животъ и безъ да изслѣдува оправда ли са то отъ разума... Г. Б-овъ е усвоилъ вѣрно само една отрасль на полезнытъ знанія именно Богословіето. Дълбокътъ ученность на Г. Б-ова по тѣзи частъ прави му голѣмъ почестъ по то не ще кажѣ, че той има право да прѣсѣжда на сичко и да ише да са рѣшавать современнытъ въпросы по отживѣлы идеи... увлеченъ отъ сичкътъ на горѣщото въ него побужденіе Г. Б-овъ, не може да объеме въ пълно печалѣтъ и грозѣтъ судебѣтъ която ще на сполѣти сѣдѣтъ осушѣнето на нашиѣ надежды... Да не вы е странно що мнѣняванъ въ нѣщо мнѣнето си за Г. Б-ова когато ви пишяхъ първытъ ся писма азъ знаяхъ б-ова по чюване и по едно двѣ вижданія, сега отъ денъ да го изучамъ по дѣлата му и тежко ми е да кажѣ: Воображеніето на Г. Б-ова подобно на старѣ дѣрѣжъ кранѣжъ, която отъ младо не са приучила да слѣдова на направленіето, каквото ише всадникѣтъ— (здравый разумъ) да й даде, увеличаго на други пѣтъ. Нашія пріятель си позволява често да са увеличя тѣй далечъ отъ своя исходенъ пунктъ, штоо зель съмъ да са боѣж да не бы да си остане постыжно *въ лѣтахъ дурачества*. Да но да излѣзе напразно мосто страхуване, но.....

..... По ближе до мосто възрѣніе намѣрувамъ азъ, възрѣніето на Цанкова, по неговѣтъ догматическій тактъ го отбѣлсва на възъ другъ странѣ, и достигѣ до таквызи прѣувѣличенны крайности штоо уплаши и своитѣ пріятель и почитателѣ. Цанковъ не знае нашиѣтъ публикѣ, неговѣтъ *verve barbare*, откровенностьѣ на израженіята му, плаши читателѣтъ, пѣдиги; но не помалко съсъ туй цанковъ е искренъ. И ако съ намѣреніе тѣй нефелито формирова своитѣ *выводы*, то пакъ повече отъ Екзарха и отъ Бурмо-

ва е достоинъ за спусхожденіето ны: «защото той като зацѣпва свѣтъ убѣжденія, мисли и вѣрува че зацѣпва българскѣтъ интересы... *Белкыли* щѣ ви са видѣжъ твърѣ спусходителенъ къмъ цанкова, ако ви кажѣ че азъ одобрявамъ въ цанковия листъ образованіето на таквызи оппозициѣ, одобрявамъ ѣкъ, казвамъ до толко, колкото ти содѣйствува за да са очисти фанатическата мѣгла, суевѣрната тыня, Владышкыя калъ и чорбаджійската слама, на трупанытъ въ сичкытъ жизненны отношения на Българитѣ.....»

Тѣй смъ мислилъ и писали ний прѣди година и повечевреме и днесъ еще като нема освѣтъ малкы нѣкои работы да отхѣлвамъ отъ туй си заключеніе ще приложимъ слѣднето: Недостаткытъ на Екзарха, като публицистъ, бѣхъ отсѣжтствіето на дѣятельность, и неманіето на живѣ рѣчь въ живота. Недостаткытъ на цанкова, также като публицистъ сѣ: Горѣщията на темперамента му, както го и други пѣтъ казахмы и напѣргнѣлата негова дѣятельность дѣто ише отведлѣжда са свѣрше сичкото. Но и къмъ едного и къмъ другигото отъ тѣхъ двамата, ний можемъ да бѣдемъ колко-голъ спусходителны, никога обаче и никакъ не можемъ да простимъ недостаткытъ на Г. Б-ова, които не сѣ недостаткы по повече пороцы, че провсхождатъ отъ желаніе да са посочи, отъ самолюбіе и тщеславіе и главно отъ злоумраніе.

Отъ тсва тука изложеніето както и отъ тритѣ собственно наши статіи читателѣтъ могатъ да сѣдѣтъ какво хвалимъ и какво осѣждамы ний и у Бурмова и у другигото кого да е. И колко право има Г. Б-въ да ни стави въ грѣхъ и туй че до небеса сме хвалили *Цанковѣтъ листъ*.

И какво ише Г. Б-въ? да са откажѣмъ отъ Цанкова, да осѣдимъ листѣтъ му на вѣченъ позоръ само за туй защото не е по гайдата на Г.

б-ва? А! Г-не бурмовъ ищите да натикамы и ний Цанкова тамъ въ тартара дѣто го вы въ Драматизма си срупавате а за васъ да повторимъ прѣлъ сичкѣтъ публнкѣ думѣтъ на вашя Патронъ — Е туй е той, бра-
« тья, туй е единственикъ нашъ бо-
« гословъ ревнитель, той спасе пра-
« вославіе трѣба да му възлигнемъ
„памятникъ...“ Да, [памятникъ да му въз-
лигнемъ, да, грѣба само да земемъ
прѣдлаганныя за таквыи хора юрнекъ
отъ И. Бертема: керамидена
статуя съ очиги на тыла). Но
ний като неможемъ да са унизимъ
до тамъ оставяны вамъ, Г-не, вамъ
и на патрона вы да си налагате ма-
скѣтъ на балаганскій паяцо и да про-
давате *чалжѣ* прѣлъ скудоуumpyтъ
си почитатели, или споредъ Цанково-
то изреченіе *мекерета*.

Или ище Г. б-вѣ да отдавамы прѣд-
почтеніе на негова Синаксарь ли, па-
терикъ ли или на каквото а уго са
замыслили Книжидытъ въ рѣчѣтъ на не
Христа ради по бѣса ради юродива-
го редактора. Ний сочувствувахмы
на книжидытъ и споредъ силытъ си
участвувахмы на този Журналъ до
когато можихмы да го считамы като
народно достояніе, и органъ на на-
ционалното ны развитіе. Когато оба-
че той подъ редакцията на Г. Б-ва
изгуби тѣзи двѣ качества и станж *о-
данлъкъ* на бѣсуваніето на редакто-
ра и на страстиѣ му, ний не щѣх-
мы да смя патриоты Българи, ако за-
мѣчяхвахмы туй подиграваніе съ ро-
долобіето и довърливото добродушіе
на народа. И съ каквѣ совѣсть мо-
жимъ прѣпоручава ны на народа жур-
налъ, който станжлъ вече собствен-
ность на пѣколщина, които прѣвъ не-
го ииѣтъ да наложатъ своето щене
като законъ на народа, да го вържа-
тъ на дельтъ: а свѣта да увѣрятъ че
Българскій народъ са олицетворява
въ тѣхъ? За туй и допускатъ въ не-
го най-гнусны пасквили противъ ли-
ца които сознаватъ и прѣдупазватъ
народния интересъ отъ самолюбивото

la nation bulgare c'est moi безъ да
пріемаѣтъ въ този Журналъ отговоръ
който може да изобличи тѣхнѣтъ зло-
намѣренность.

Ний прилагамы тука прѣлъ читате-
литѣ краткыи отговоръ на Г. Н. Миха-
йловскаго сръщо бѣснованіята на Б-ва
въ 11. брой на називаемитѣ Българ-
скы Книжиды, отговоръ който са
проводи на настоятелството на този
Журналъ да са помѣсти въ него, по,
койго по причины казаны погорѣ —
причины свое — користны не са помѣ-
сти въ реченныѣ Книжиды.

Ето го:

« Умолява са почтенното настоя-
тельство на Българскыѣ Книжиды да
благоволи ради самата истинна да по-
мѣсти въ тѣхъ слѣдующето:

„Редакцията на Българскыѣ Кни-
жиды въ книжевныи си дневникъ брой
11. печаянно ма удостонла съ вни-
маніето си. Безъ да предирвамъ на
дѣло каква тайна причина сж въуру-
жава върху ми, доволствувамъ са да
забѣлжж тука само двѣ нѣща на бла-
госклонныи къмъ мене меннѣ дневни-
каръ. Едно, че той весма не благо-
разумно и неоснователно е постѣпи-
лъ, като ми приписва чужды сочине-
ніи помѣстены въ В. България, безъ
да прѣмысли, че сочинителитѣ на тѣ-
зи стати много е вѣроятно да не прѣ-
мѣлчатъ туй негово своеволие въ
собственныѣ имъ трудове и да го
поставятъ, когато пошжтъ, прѣлъ пу-
бликата въ положеніе по. неприятно
отъ срамнотѣ; друго, че реченныи
Дневникарь е съкога свободенъ да
има за другыѣ челоуѣцы мнѣніе спо-
редъ своенравіето си и сообразно съ
ума и въспитанѣето си. Нека бжде у-
вѣренъ, че той никога нема да чуе
отъ мене свонѣ комплименты, по най
проста една причина, че азъ нито съ-
мъ. нито желажъ да съмъ неговъ двой-
никъ. « 19. Юлія 1860 Търново. »

„Н. С. Михайловскій.“

Оставяны сега на читателитѣ като
прочетѣтъ бурмовова пасквили и този

сръщо него отговоръ да сждятъ по
кожъ другъ, ако не по горѣ-изложе-
ныиѣ причины са е дало мѣсто въ
този Журналъ за реченныи пасквили
а на отговора сръщу него са отказ-
ва и да размислятъ немамы ли право
да подозрявамы нѣкои отъ нашитѣ ме-
ценаты Българи въ Цариградъ въ не-
чисты помысли и чювства къмъ наро-
дъ, а редактора като единъ безслова-
сенъ и продаженъ тѣхенъ клеветръ.

П. Р. Славейковъ

ИЗГЛЕДЪ НА БЪЛГАР- КИ ТИ РАБОТИ

ЦАРИГРАДЪ Септемъ 2/14 1860

— Въ послѣдніиѣ си листѣ казахме нѣ-
що за побужденіето на котленци възъ Ве-
неямина. Днеска са научаваме отъ една до-
писка че той, като видѣлъ каква е работата,
прибѣгналъ въ Върбица село въ прѣславска-
та епархія, при одного татарскаго Султана
гдѣто я живѣе съ голѣмо веселіе; често,
казватъ, зурли и тапани му свиряли като
излазалъ по край Върбишкитѣ рѣки съ ха-
ремѣтъ си да ся расхожда. Тукъ казва до-
писката той може да прибже до колкото
ше, стига само да има да иждивлява; за
което не сме увѣрени, защото отъ както го
изгониха отъ Шуменъ никой не му дава векъ
пара. По тая причина дщеря му, както и
зетъ му, които, по причина на една нова у-
лука — или стоварваніето на дщеря му,
неможн ли да го съдружатъ въ неговото
патуваніе къмъ Котелъ, мрътъ днесъ отъ
гладъ. При сичкитѣ тѣзи казва дописката,
научаваме ся че Силистренскитѣ му съб-
рагъ Діонисіа, му пратилъ малко разносн.

— Извѣстиватъ ни отъ Тулча че, по под-
крѣпленіето на бей Димитракия — нашитѣ
любородетъ! тамошніиѣ владикъ страшно
глобалъ народѣтъ по селата — по причина
че ималъ право за тѣзи година.

Извѣстиватъ ни іоще че методата на Г.
Изворскій вървляла добръ — безъ да сжще-
ствува — и ще ся продължава, споредъ
съставителѣтъ, до три години. При сичко
това, ученицитѣ нѣхали никакво понятіе ни
отъ Исторія, ни отъ Географія, ни отъ А-
рпѣтетика; тѣхното ученіе ся ограничавало
само въ спряженіето на Францускитѣ гла-
голи avoir и être — Това ако е истинна не е
достопохвалително за Р. Изворскаго. Тука
двата края на учителството падатъ въ сръ-
дѣтъ: нѣкои си, както казахме, падатъ въ
предмети — които си нѣхатъ мѣстога, а

които ежедневно ви глобать?—и трѣбва ли да посѣдвате тѣхното мнѣніе? тѣ ако сѫ държавни консули, ние ще имъ кажемъ, че сѫ мимать съ тѣва. Нѣ нѣ не можемъ толкови лесно да повѣрѣва тѣ чорбаѣи и вѣлакатъ имъ да сѫ угулавели до толкови.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА БЪЛГАРИЯ

Господже управителю на „България“

Отъ какъ сѫ е зацѣдилъ Вашій интересній листъ, азъ сѣга намирахъ нѣщо любопытно отъ Желѣзникъ (Ескі-Загн), и съ удовольствие прочитавъ сичко за този старъ Български градъ, ако и нѣкой път да сръщахъ изложения неблагопріятни и непристойни, споредъ существуващото неспоразуміе между гражданети върху общити нѣмъ заведенія.

Прѣзъ тѣя дни случи ми сѫ да посѣтѣмъ този градъ, и за моя честь въ вѣрѣята на годишните испитанія въ Акаржанското училище, което е отдѣлено отъ общити други училища на градътъ.

Денътъ, въ който начохъ испитаніята бѣше понедѣлникъ 8-й Августъ, и, както сѫ научихъ, щели да траятъ десѣтъ дни!

Любопытенъ да сѫ намирамъ въ подобни тържества, азъ съ радостъ отдохъ наедно съ нѣкой отъ тукашните стари достове на баща ми—и сѣдѣхъ да ходѣмъ още два дни. Но може да питате какъ е програмата на това училище, на какви предѣти сѫ испитаніята ученици и какви успѣхи показяхъ?

За програма, Г-не не питайте, защото не ви тѣхъ, а чухъ, че тука сѫ преподава Българска граматика съ Нѣмско (?) словосъчинение, Аритметика прѣзъ кулъ за грошъ (отъ проститъ дробъ въ трѣя ти правила до верижното); св. Исторія и катихизисъ, Географія, понятие отъ естествена исторія и Зоология. Това е сичкото—и друго не знамъ. Хм! Гръцкій и турскій язици.

Разумѣва сѫ прочее, че испитаніята бѣха по рѣченіи прѣдѣти, отъ което азъ имахъ честь да чуѣмъ само Словосъчинение до Риториката! Св. Исторія съ Катихизисъ, за Българското царство (отъ Гривата Всеобща исторія) и нова модѣ аритметика; самти думамъ, защото въ сички дни отъ понедѣлникъ до сѣбота немощахъ за прижествуванъ като имало сѣкой денъ по единъ предметъ, освѣтъ въ сръдата. А какви успѣхи въ тѣхъ показяхъ ученици съ учителити—ще ви кажа.

Въ словосъчинение, съ което сѫ

начинахъ испитаніята, успѣхътъ наопаки или назадъ, защото когато учителъ не знае едно нѣщо, какъ ще го предаде на ученици. За примѣръ азъ запомнихъ едно предложение, което единъ отъ учениците написа на черна дѣска, както го чулъ отъ учителъ сѫ, унъ за разборъ синтактическій, чи си оста на токо написано тѣй: [сѣдѣмъ]

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛЕДЪ

Въ предниятъ листъ казахъ, че ще туримъ прѣдъ очити на читателити сѣдѣмъ слова, на Англійската царица и на !. Персини, които ще фърлятъ много светлина върху общата Европейска политика. По злощастіе нашятъ листъ неизлиза толкови често и не е доста голѣмъ за да можемъ да туримъ на вѣрие сичко което помага да сѫ разясни добръ единъ въпросъ за който говоримъ. Читателити ни ще чегатъ лнесъ само словото на Англійската царица. Словото на Г. Персини както и словото на Г. Лагероніеръ, председателъ на главниятъ сѣвътъ отъ горня Вiena, оставащи съ второ да ги туримъ цѣли.

Въ словото на Англійската царица не сѫ вижда нѣщо извънредно за общата Европейска политика. Словата на двамата Францушки дипломати сѫ отличава съ голѣмъ настояваніе да покажътъ на свѣтътъ, че сѫ маматъ онія, които толкось сѫ боятъ отъ политиката на Франція, и не е Наполеонъ III, който е подигналъ толкови въпроси въ Европа.

Отъ друга страна Императоръ Наполеонъ изгавъ изъ държавата си и по голѣмти грѣкове казва по едно слово, съ което сѫ мѣн да р снлей сирахътъ на Европата Франца.

Ето що казува единъ англійски вѣстникъ *Морнингъ Кроикълъ* заедно слово, казано въ Люнъ отъ Наполеона:

„Думити които императоръ Наполеонъ изрече въ Люнъ къмъ Европа, като да бѣха извѣстени чрезъ красноръчявото говорение на сѣщити му дѣла. Императорътъ изяви съ толкови твърдостъ колкото и благородство, че

нищо не може го направи да изгавъ отъ пѣтътъ на правдата и на умѣреността, които сѫдѣвалъ до тоя денъ. Прочее—можемъ да сѫ предадемъ съ убѣреніе на дѣлата на мирътъ.“

Единъ Францушки вѣстникъ *Месаже дю Миди* описува сегашното положение на Росія:

„Положението на Росія, между сегашните сплетенія, зафача да сѫ показва доста съмнително.“

„Слѣдъ Кримската война, продължавъ *Месаже дю Миди*. Росія е длѣжна на великодушната политика на Франція за да може да заключи единъ миръ почетенъ и ползвателенъ. Продължението на борбата не можеше да нѣма бѣдственни сѣдствія за Росія и да въспре. за много време развѣтие за силата ѣ. Императоръ Наполеонъ направи, слѣдъ паданіето на Севастополь, онова което трѣбуваше да направи по късно слѣдъ боятъ на Солферино: той сѫ подаде ржката на единъ неприѣтелъ ударенъ нѣ побитъ, и той можѣ да повѣрва че сѫ доволенъ отъ толкови умѣренность.“

„Наистина, въ продължението на първиги години слѣдъ мирътъ отъ 1856, Росія сѫ показа твърдъ да бѣрза да търси прѣтелството на Франція, да ѣ удобри поведението, и не е веке една тайна одобреніето което сѫ дало отъ правителството на царътъ за Италійската война. Има нѣколко мѣсеца отъ кѣто сѫ станали нѣкои бѣлѣци за истудяваніе. Говорението на Рускити вѣстници върху Франція изгавъ сѫ малко нѣщо; мѣлвити за приближаваніе межау Петербургскити и Виенскити кабинети сѫ угвърдаватъ, най послѣ, безъ да можемъ да подтвърдимъ най малкото серіозно пестъгласіе межау Францушкого и Руско правителства, обаче можѣха да забѣлѣжатъ, че расположеніята на Росія нѣматъ веке сѣщитъ характеръ зъ състраданіе.“

„Не сѫ съмнѣватъ веке, съ днѣто

матическятъ свѣтъ. че Россія не е направила една стъпка къмъ Виенскитъ дворъ; ще направи ли единъ втори като въспрѣме вижданіето на двамата императори въ Варшава? Не ще са забвими да го научимъ. Нъ сичкити тѣ бѣледи естествено фърлятъ една съзнателностъ върху намѣреніята на Руската политика, върху намѣреніята които мысли да държи въ вѣжни обстоятелства въ които са намира Европа.

Средъ газетата (половина официална) отъ Еберфелдъ вижданіето на Прускитъ князь-регентъ съсъ императора Александра трѣбува рѣшително да стане у Варшава, дѣто прускитъ князь ще са мае два дни. Вѣруватъ че важни политически въпроси ще са разгледатъ тогази между двамата господари.

Австрійската газета казува че прѣла отъ Варшава право новини които правятъ вѣроятни мълвити за едно виждане между русскитъ, Австрійскитъ и прускитъ царѣ въ тоя градъ.

Отъ Италия малко има да са каже за днесъ. Въстаници отъ Европа, които съ до 3 Септ. (н. к.), казуватъ че почти вредъ въ Неаполското царство царолътъ са подигнали. Генералъ Ламорисьеръ направилъ двѣ ордин по 5 х души войска, и пратилъ войска на вредъ дѣто има страхъ за подиганіе. Отъ друга страна Сардинія и Австрія продължаватъ дѣлтелно своити военни приготовления. Безъ четъ кораби пренасятъ сѣки день отъ Венеція въ Поли матеріалъ за патѣмиваніе на военни кораби.

Француситъ „Мониторъ“ извѣстятъ че като не можли да са изнамерятъ ония които ударили Францускитъ посланикъ въ Неаполъ, Неаполското правителство праща въ Паризъ контъ де Кампелло като извъреденъ посланикъ за да изрази официално голѣмото наскърбење на Н. В. Неаполскитъ царъ за това приключеніе.

Една депеша отъ Неаполъ извѣстятъ че и Неаполската флота въспрѣла прокламацията на Гарибaldi, съ която призовава Виктора Емануила на Италийскитъ тронъ.

Ето словото на Англиската царица казано отъ първитъ министъръ:

Милорди и Господиновици

Имами заповѣдь отъ царицата да ви оставимъ за да не дождатъ да засѣдватъ въ парламентъ и въ сѣщото време, да ви благодаримъ, въ името ѝ за ревността и прилежаніето съ които са приладохте да изпълнявате вашити значителни длѣжности по дългото и трудолюбивото засѣданіе на Парламентъ косто са свършва.

Царицата ви заръчва да ги извѣстимъ че споменията ѝ съ чуждити сили съ приятелски и уважителни, и тя има увѣреніе че никаква опасностъ не съществува за развалянето на общитъ европейски миръ.

Безъ съмнѣніе въ Италия станаха приключения отъ една голѣма важностъ; нъ ако чужди сили не са намѣсятъ тамъ, и ако оставятъ Италианцити да си наредатъ тѣ самити работити тишината на другити държави ще си остане безъ размѣтаніе.

Конференциити които съ въ проектъ за да са отпуснатъ Савоя и Ниція на Франция, не съ още станали; нъ царицата има твърдъ надѣжба че, въ сичкити приговори които могатъ да послѣдватъ пълни и свършени наредби ще си направатъ за да се усигори, точно и съобразно съдхътъ на Виенскитъ трактатъ отъ 1815 год. неутралността и независимостта на Швейцарската Конфедерация. Тая неутралностъ и тая независимостъ съ были единъ прѣдметъ на който сичкити сили, които подписаха виенскити трактати, дадохъ една голѣма важностъ; тѣ не съ по малко важни и днесъ, както и тогази за общитъ интересъ на Европа.

Царицата ви заръчва да ви увѣримъ че жестокостити направени противъ християнското население на Сирія влѣхнали ѝ нѣжната скръбъ и едно дълбоко негодование. Царицата побърза, и едно съ Австрійскитъ и Францускитъ Императоръ, Прускитъ Князь Регентъ и съ Русскитъ императоръ за да възвѣстятъ съ Султанътъ въ едно погаждане, чрезъ което са дава на Султанътъ една военна помощъ за да утисни и нареди една частъ отъ държавата си.

Царицата ви дава заповѣдь да ви извѣстимъ че много са наскърбили като не достигнали до никакво удовлетворително рѣшеніе миролюбивити приговори направени, по нейна заповѣдь, на императорското Пекинско правителство, чрезъ посланикитъ ѝ въ Кина. Послѣдствие на това, стана нужда штоо следователни сили сухопутни и морски които са се проводили въ Кина отъ царицата и пѣсниятъ съюзникъ Францускитъ императоръ, да си потеглятъ къмъ северни-

ти провинции на Кина съ цѣлъ да подкрепятъ праведнити исканія на съюзнити сили.

Царицата, като още да даде сичката възможна тежестъ на дипломатическото си дѣйствиѣ въ тая работа, прати въ Кина особень посланикъ за тая служба контъ де Елжилъ, който направилъ трактатъ съ Тіенъ Сангъ за който са иска отъ Кинескитъ императоръ цѣлото и вѣрното изпълняваніе.

Ето кореспонденцията върхъ Черна Гора, за която говорихме въ предишнитъ листъ. Тя е пратена на „Оста Дайче-послѣ“ отъ Триестъ.

Въ ведѣлъ доде тука, съ телеграфътъ, първата новина за убиваніето на черногитъ князь. Тукатъ въ донедѣлникъ сутринята много бѣжанци черногорци, които живѣятъ тука, трѣгнаха за Катаро, за да бѣдѣтъ, готови като са случи да са изгнани господарѣтъ имъ, да подѣйствуватъ за интересътъ на отечеството имъ. Тѣ ше стигнатъ твърдъ късно, защото много новини които дошлѣ по послѣ и които ги научихи днесъ, извѣстятъ че княгинята Даринка, родена у Триестъ, както са знае, завчасъ турила една преграда на движеніята, които плашаха да избухнатъ, като турила мѣжовѣтъ си калпакъ на главата на братовѣтъ му сина, Никита Петровичъ Нѣгуль, и като го представила на ония които были около ѝ, за наследникъ на значенъ отъ сѣмийтъ ѝ ступанъ. Влияніето на тая жена въ тая страна е толкова голѣмо, штоо Сенатътъ и народътъ въ цетина станаха тукатъ отъ нейна страна.

Никита се обяви за князь черногорски, и постѣпиха на това поставленіе съ една извъредна бързина. На 12 (н. к.), Данилъ са удари отъ убиѣтъ си на 13 уяръ а на 14 го занесоха отъ катаро въ Цетина, нѣговото сѣдалище. Нъ туку що Тедеско, докторътъ на Данила обади че ранити съ смъртни; францускитъ консулъ, Г. Хакаръ, се си пѣти за Цетина, и когато на 14 вечерта донесоха тѣлото на князьтъ въ столицата, сичкото бѣше готово: княгинята Даринка са приближи до кифора на мѣжа си, съе му кѣлпакътъ отъ главата и го турилъ на Никитовата глава, когато сѣбятъ и пѣлѣтъ, който се стичаше отъ околностити на Цетина, провъзгласяваше Никита за Никола черногорски князь.

Младиятъ князь се е въспитавалъ въ Парисъ въ продълженіе на послѣднитъ тѣзи четирѣ години; сичко което знае, научилъ го е въ Франция: сичкото му увѣреніе е у Императора Наполеона; на когото Данилъ бѣше длѣженъ за сичко въ послѣднитъ тѣзи времена. За това лесно ще разумѣятъ редѣст-

та употреба за наименованіето на княца отъ Консултътъ Хекаръ, който едно време бѣше побудилъ да говорятъ за него, и който, обаче, бѣше искрено пріятель на Данила. Очевидно е сега че францускиятъ избранъ са наименова за князь, и че волята на Франция са изпълни съсъ сичкото редовно искство. Работата е сега да са познани дали Россія ще са покажи благодарна. Значито Г. Пекловичъ, рускиятъ консулъ, е още по ситенъ въ Монтенегро, колкото неговъ тѣ въятеленъ француски другаръ. Ако Г. Хекаръ е дѣйствувалъ само отъ свое си побужденіе, може лесно да му са направятъ сички; защото направеното избраніе е едно избраніе отъ малко гласове. Отъ 13 до 14 Авг. не бѣше възможно да са събератъ сичкити черногоорци отъ пай далечини махли за едно избраніе, и едно голѣмо число отъ тѣхъ ще са почуватъ като научатъ за името на по-вѣстъ си князь въ сѣщото време когато за смъртъта на Данила.

„Едно движеніе за противяніе, което обаче, не ще да са остави додѣ не го направя партіята на Петра Петровичъ, може да извлѣче голѣми причини отъ това обстоятелство, и ако Россія не ще да гледа князь покровителствованъ отъ Франция, наслажденіята на тронътъ не ще да са продължаватъ за този князь. Въ сѣки случай, вдовицата на Данила ще предпочете по добръ хубавото си отечество отколкото дошавиѣтъ градъ Цетина, и ще си доде при своята фамилия. Удърътъ който я чука доде да я удари както сгрѣлата верѣдъ пай чистото небе. Князь Данила бѣше прѣминялъ весело прѣзъ сичкиятъ мѣсець Іулія въ морскити бани на Перцаньо, нѣ далско отъ Катаро. Княгинята Даринка много са радоваше за учтивостта, която тамъ прѣмаше отъ страна на Австрійскити власти. Четвъртиятъ баталіонъ отъ шпенеджирити бѣше направилъ едно мѣсто да фрлятъ на нишанъ за честь на мажжа и единъ отъ офицерити бѣше му подарилъ една хубави Карабина.

• Младѣтъ княца и той бѣше на Перцаньо, съ дружината на Данила, която са съставяше отъ сенаторътъ Ниво Раковъ Радовичъ, отъ адвокатътъ Влаховичъ, отъ Доктора Тедеско, отъ частниятъ секретаръ Вакиоръ отъ Прага, отъ единъ сѣрбски офицеринъ и отъ много обржжени черногоорци. Азъ ви обаждамъ имената и числото на сичкити тѣзи лица за да характисатъ нечутата дързостъ дѣто трѣбува да я е ималъ убійцѣтъ за да сѣбе, верѣдъ сичкиятъ този свѣтъ, да намѣри жертвата си и да убіе Данила съ оръжіето сръшо него. Убіицѣтъ е зналъ че ще го удоватъ тугакси нѣ то ва е

Сѣкакви нѣща и Новини.

— Парскиятъ зетъ паша умрѣ миналата сѣбота прѣзъ пошъта.

— Гръцкиятъ вѣстникъ Византистъ извѣстява че В. Порта дала воля на грѣцкити патриаршески старци да дадѣтъ Ца; иградъ на патриаршеското избиране което щѣло да стане у рѣ недѣля. Знаеся че тѣ старци бѣха си отишли сѣки по енархіята по заповѣдъ на В. Порта.

— Г. Релѣусъ първиѣтъ секретаринъ на пруското посолство у Цариградъ наименованъ отъ правителството си за членъ на сѣсената комисія въ Сирія.

— Единъ Нѣмски вѣстникъ дава слѣдующити подробности връхъ убійцѣтъ на князь Данила: убійцѣтъ са зове Теодоръ Кадичъ, роденъ въ Бѣлопа-зовикъ. Казуватъ да е шуря на нѣкой си попъ Черногорецъ отъ Вирла който са уженилъ за сестра му Панишъ. Една разлика съ князь Данила накарала тогози попа да побѣгне у Зара, дѣто дошелъ и Кадичъ. До дѣ бѣше у Зара, Кадичъ са науча че единъ князовъ слуга излѣстилъ сестра му и послѣ сѣ уженилъ за нея. Слѣдъ това Кадичъ дошелъ у Цариградъ и уби братѣтъ на вториятъ този мажъ на сестра му; убийцѣтъ бѣше началникъ на 3 или 4 хиляди Черногорци, които живѣятъ у тоя градъ. Като направя това убійство, Кадичъ отишелъ у Газацъ, дѣто една сипанина го направя да не могатъ да го познаватъ. Слѣдъ нѣколко мѣ еца отишелъ на Катаро, а за дѣне го познаватъ никакъ, предрешилъ са съ араутъчки дрехи и думаше че дошелъ отъ Шкодра. Съ този способъ той чакалъ благоврѣменъ чакъ за да извърши онова което кролъ.

— Ние извличаме сл дующето отъ една кореспонденція отъ Бейрутъ отъ 14/26 Авг.

• Реуфъ бей, доде отъ Дамаскъ съ заповѣдъ да придружи генерала Ботфортъ до тоя градъ, наедно съ още 50-60 конници. Генералътъ който има добри сношенія съ мѣстнити власти, нежеда да ида да са види съ Фуадъ-паша. Слѣдъ една недѣля ще са върни.

• Сѣки день идатъ француски войски, и за да са допѣлятъ сичкити, чака іса още единъ вапоръ съ хиляда души.

• Фуадъ паша направя християнина Юсуфъ бей Киранъ, за командантиѣтъ на пѣтътъ отъ Бейрутъ до Триполи въ Сирія, съ едно тѣло отъ дѣстѣте конници. Това наименованіе направя добро впечатленіе на християнити, и пѣтътъ тогази стана твърдъ сигуренъ. Пошътата която сѣ бѣше прижаждала паша да ходи.

• Фуадъ паша прати единъ баталіонъ на Хасней и Рашей, и единъ други ще прати до францускити фабрики за прежда.

• Фуадъ паша направя едно правосѣдіе въ Дамаскъ. Сынѣтъ на единъ отъ мезлишкити агаларъ бѣлъ кѣпѣтъ отъ единъ християнъ за 5 х. гр. дѣянати и не ги плащѣтъ защото ушъ нѣмалъ пари. Пашата му заповѣдалъ да върни дѣянанти, които той пакъ бѣлъ продалъ и похарчилъ парити. Фуадъ паша зарѣчалъ

да му запечатѣтъ мащѣта и да продадатъ каквото намѣрятъ вътрѣ додѣ станатъ петъ х. гр. Това стана и са дадохъ 5-тѣ х. на християнина Рѣдко е станало въ Дамаскъ такова правосѣдіе токози бързо.

— Желѣзниятъ пѣтъ отъ Кюстенджа до Черна вода сѣ свѣршилъ съвѣтъ. Мыслятъ да го отворилъ тържественно слѣдъ 15-20 дни, а на тържеството ще са намира Н. П. Егемъ-паша, министърѣтъ на търговіята.

— Де сега дѣто станеше огнь въ Цариградъ отъ сичкити мѣста сѣ стичаха тулумбити. Сѣга сѣма махли ще си има тулумбити, и дѣто стане огнь, само отъ тая и отъ околнити махли ще дохождатъ тулумбити.

— Споредъ новинити отъ Персія рускія Велика Князь Никола ще пѣтува по заднава-васкити мѣста мѣста, и щѣлъ да направя една визита въ Техеранскити дворѣ.

— Инженерити за желѣзниятъ пѣтъ, който ще стане между Цариградъ и Едрене, чакатса у Цариградъ.

— Споредъ журналъ министерства на-роднаго просвѣщенія „Петербургскити университетъ ще има една катедра за древностити и литературата византийски, и една катедра за общата исторія на литературата. Ще са учи въ него университетъ и еленскити языкъ.

— Олзи день въ четвъртъкъ, казуватъ, че станѣлъ съборъ въ българскити мѣстохъ, дѣто присѣдствували сичкити пригласени българи. Цѣльта на това събрѣніе бѣла да дадѣтъ послѣдното рѣшеніе върху планѣтъ изработенъ отъ училищната комисія за осществуваніето на едно народно учебно зѣваденіе, както го извѣстихме. Планѣтъ на комисіята у-нѣ са одобрилъ комисіята щѣла да фани да го туря въ дѣйствіе.

— Отъ единъ официаленъ рапортъ са види че Англія имала 1863 вапора на 1860 Іануарія.

Мон. въ Ц-градъ 1860 Септ. 2

Лир. Тур.	Гр.	...	...	121	30
Лир. Англ.	...	...	...	132	30
Цинцъ...	...	...	...	62	5
20-франгъ	...	...	...	106	10
Полъ Имп.	...	...	...	109	
Медж. бѣло	...	...	...	23	20
5-фр.	...	...	...	25	30

ПОДЛИСТНИКЪ НА БЪЛГАРИЯ

Дзювете на сърцето
отъ Август Макетъ (1)

„Миличекъ Арманде, думаше тя, Богъ, на когото намѣреніята не можемъ да познаемъ, показува ся противъ мене. Азъ пакъ паднахъ въ робството, дѣто ми го ты предказа, и, този пътъ, въ една таквази дълбочина, щото пропастъта не ще ма исфърли никога вънъ отъ назухата си.

„Болніята когото познавате, ще оздравя; той дохожда на себеси отъ деня на денъ. Нараненъ на сърцето спаредъ манти грижи по много съз колкото нещеше да бѣде ако видѣше дѣлто на сърцето ми, той патрунува съ учтивости и почети една жена, на която той не познава грѣшките. Колкото за него, лего го обыкаля общенародніята интересъ, и, или защото го изискува неговото положеніе, или за усьдіето на нашити съотечественници, азъ сънамирамъ задържена, загашена, безъ средства; нѣмамъ нито вѣрия, нито дързостъ да си обърна главата къмъ оризонтьта дѣто го оставихъ; ношя не спѣж, за да не блънувамъ нѣкакъ и да ма чуятъ; наистина не съмъ честита.

« Нъ азъ ви го повтарямъ, Богъ ище тѣй да бѣде, покланямъ съ подъ разумната му ръка.

« Съмѣвамъ са да сте приели двѣти писма дѣто съмъ ви писалъ. Нищо не приехъ отъ васъ, и разумѣхъ че трѣбвало да престана отъ да ви пишѣ. Пазеніето е строго на границати, и императорътъ даде най твърди заповѣди за да съ испитува сѣка кореспонденція между насъ и неприятелскити земи. Прочее не ви укорявамъ; напротивъ улаквамъ ви, ако сте теглили колко мене; и не ви глѣчявамъ быля и да не сте ми писали нищо, защото то ще бѣде една честь за това. Писмата вимо-

жаха да съдържаватъ таквози каквото съдържаваха манти, свидѣтелства за обичъ малко нѣщо горѣщи, малко нѣщо дълги. Треперамъ, като мисля че може да има у рѣцѣти на императора подобни доказателства.

„Нъ той нищо таквози не ми е показалъ. Една депеша писана отъ него самичякъ доде на князътъ; четохъ въ нея за мене поздравленія и насърчованія. Нъ нищо не ма утѣшява, и вашити злочести писма и манти, ако не съ доде на императорътъ, може да съна по дошаво нѣсто.

« Това ще ви доде, надѣвамъ се, поне, съ единъ бжанецъ, когото не е страхъ отъ смъртъ за да премине границатъ. Ето зщо въ него не ще намирате нито нието ми, нито нѣщо твърдъ за компрометируваніе; може да го зематъ отъ лешътъ му. Искате ли нѣколко подробности за пражинуваніето ми? Тегнѣ, плачѣж. Зѣка доде да съди при мене и привлѣча сѣчкото вниманіе не само на болніята, нъ и на сѣкого въ кѣщи който е малко нѣщо прилѣжителенъ. Приятелката ми не е най малко опасна отъ манти прегледачи.

« Арманде, толкосъ вѣрия са мина отъ това заточеніе; е добръ! това вѣрме са смѣта. Трѣбува да ся повтара на сѣки часъ че миналата минута е паднала напразно въ вѣчната пропастъ. Нѣмамъ веки надѣжба за едно съединеніе което става невъзможно. Охъ! колко имахте право! князътъ не ще ма остави веке; слабъ, недѣтъвъ, той ще ми стане другаръ за да има за подпорка. И тѣй, да видя Франца дѣто тамъ живѣхъ толко свободно! никоги. Не пишѣ нито съ длѣжността нити съ нуждити на сърцето си. Сичко или нищо. Нали ма взреше често да говоря съ девизъ, вие дѣто отъ първо въсприемахте само него въ началото на нашето приѣтелство?

« Арманде, не пишѣ да ма видите никоги въ рѣцѣти на другито. Това пишѣ да ви кѣжѣ, като ма нѣма и съмъ изгубена за васъ безъ да съ върна, и

азъ пакъ искамъ много отъ тебе. Какъ да избѣгне челѣкъ за да не падне въ тѣя неправда, какъ да сполучи за да ви даде малко тишина, малко свобода отъ като ви растрои сичката младостъ?

« Времето не е вече за вѣчна любовъ: цивилизаціята притуря на нуждити на човѣкътъ въ естествено положеніе други нужди съ друга сила, и които наричатъ приличія и приѣти обычаи. Азъ която съ приклѣнявамъ като робиня подъ хумотътъ имъ, азъ която съмъ дѣто на една земя още варварска, съ кое право ще надоя на другито противнието което азъ не съмъ да направя? Ахъ! ако имахъ баринъ най малката надѣжда, кзувахъ ви да чакате, зпоблудвахъ ви, молювахъ ви съ за него. Важъ ако не съмъ за оплакваніе, Арманде, не ви кзувамъ нищо!

« Освѣтъ отчаюваніето което ставя за мене по причина на моето особно положеніе, освѣтъ сѣрашни нещастия приключенія които висятъ надъ моятъ народъ и надъ вашята. Вие сте са заели съ обсадата на единъ градъ, който вие не можете да земете, това ще ви направи непримирими и, ако го земете ние отъ нѣша страна ще бѣдимъ непримирими, безъ да са смѣта че толкосъ сили ще изгубите и не ще ни направите друго освѣтъ да изгубимъ единъ градъ. Смѣтайте, приѣтелю, сѣня нити на този исполниски дуелъ. Като навійте, вие ще турите една непримирима преграда между вашята земя и нашята, като навійте ще видите че боятъ ще са запали по разирено; между васъ и насъ не е друго освѣтъ единъ въпросъ за народна гърѣостъ. Кѣжете вие ако ни остава сега една надѣжда за съединеніе.

« Какъ! сичкото това минало ще умре ли? Какъ! отъ васъ до мене нищо ли вече не ще да бѣе? Какъ ще забравите ли Калиста? Знаемъ че това е невъзможно, и ако го мисляхъ щѣхъ да украдо сега. Нъ не ви писахъ за да не ви мѣжѣ,

(сѣдѣва).